

občinski poročevalec

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA DOMŽALE Domžale, 12. september 1980, Leto XIX

Občinski poročevalec, glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva občine Domžale izhaja dvakrat mesečno, vsa gospodinjstva v občini ga dobivajo brezplačno. Glasilo ureja uredniški odbor v sestavi: Karel Kutar, Matjaž Brojan, Maks Jeran, Franc Tekavec, Darko Gognjavec, Marjan Božnar, Matjaž Repnik, Ivana Seifert in Jože Skok. Glavni urednik: Karel Kutar, tel. 721-082. Glasilo izhaja v nakladi 12.000 izvodov in ga tiska Delavska univerza Domžale. Rokopise sprejema odgovorni urednik, Ljubljanska 94, Domžale, naročene oglase sprejema Delavska univerza Domžale, Kolodvorska 6. Rokopisov ne vračamo. Fotografije pa le izjemoma. Glasilo je na podlagi sklepa številka 421-1/72 z dne 26. 11. 1974 Sekretariata za informacije, izvršnega sveta SR Slovenije oproščeno plačila temeljnega davka od prometa proizvodov.

Glasilo je bilo dne 25. 7. 1970 odlikovano s Priznanjem Skupščine občine Domžale za uspešno informiranje, dne 24. 4. 1974 pa s srebrnim Priznanjem Osvobodilne fronte slovenskega naroda za uspešno informiranje delovnih ljudi in občanov občine Domžale.

Prva izmed gradenj 3. samoprispevka:

Šola Venclja Perka — zgrajena v rekordnem času

V samem centru Domžal je v rekordnem času 350 delovnih dni zrasla sodobna osnovna šola, nova šola Venclja Perka. Objekt, ki je ponos vseh občanov, ki so prispevali sredstva samoprispevka, bo v eni izmeni lahko prejel 1000 otrok.

Predvidena vrednost investicije (investitor je Občinska izobraževalna skupnost) Domžale je 115 milijonov dinarjev.

Šola bo svoja vrata šolarjem prvič odprla 15. septembra, svečana otvoritev pa bo ob koncu tega meseca.

Nekaj tehničnih podatkov

Za šolo, ki stoji med Ljubljansko, Prešernovo in Roško cesto ter ob železnici, sta projekt izdelala ing. Maček in ing. Štrukelj. Na površini 12000 m² je zrasel objekt, v katerem je 8000 m² uporabnih površin. Z 32 učilnicami so ustvarjeni pogoji za kabinetni pouk, ob tem pa je v šoli na voljo tudi nekaj večnamenskih prostorov.

3 zaklonišča (za 600 oseb) v kletni etaži so projektirana tako, da bodo služila večnamensko, saj bo v njih prostor za pouk SLO ter strelišče.

Nove možnosti racionalnega gospodarjenja

Ker so zmogljivosti kuhinje v novi šoli velike, so domžalske osnovne šole Josipa Broza Tita, Šlandrove brigade in Venclja Perka dogovarjajo za skupno racionalno pripravo šolske prehrane. To ne bi le izboljšalo kakovosti pripravljene obrokov, znižalo bi tudi ceno 2500 obrokom, kolikor jih kuhinja v novi šoli lahko pripravi.

Pričetek pouka — 15. septembra

Rok dograditve je bil sicer predviden z datumom 1. september 1980, vendar so potrebni še tehnični pregledi in odprava morebitnih pomanjkljivosti. Tako bo rok dograditve za nekaj dni prekoračen in bodo učenci pouk lahko pričeli 15. septembra.

Ob otvoritvi šole — svečana otvoritev bo predvidoma ob koncu meseca — bo objekt popolnoma usposobljen, opravljena pa bo tudi I. faza zunanje ureditve. Za končno zunanjo ureditev je tudi že izdano gradbeno dovoljenje.

V prvem letu bo pouk na tej šoli poldnevni (enoizmenski), saj

za uvedbo celodnevne osnovne šole trenutno ni sredstev, vendar je ob tem treba reči, da je bila šola v celoti za tak pouk tehnološko načrtovana in zgrajena. Za učence, za katere bodo starši imeli probleme z varstvom, bo poskrbljeno za njihovo varstvo, saj bodo organizirani oddelki podaljšanega bivanja.

Glede na nove prostore, ki so vsebinsko zasnovani za celodnevno osnovno šolo, pa bodo uvedene mnoge interesne dejavnosti, ki zagotavljajo postopen prehod na celodnevno osnovno šolo.

Novi šolski okoliši

Z novo šolo je prišlo v Domžalah do oblikovanja novih šolskih okolišev, tako da bo v bistveni meri razbremenjena osnovna šola Šlandrove brigade, kjer bodo lahko vnovič delali v normalnih delovnih pogojih. Ob vseh učencih, ki bodo prišli na šolo Venclja Perka s šole Šlandrove brigade, pa je predvideno dovolj prostora tudi za učence, ki bodo gravitirali na to šolo po uresničenih stanovanjskih gradnjah v naslednjem srednjeročnem obdobju.

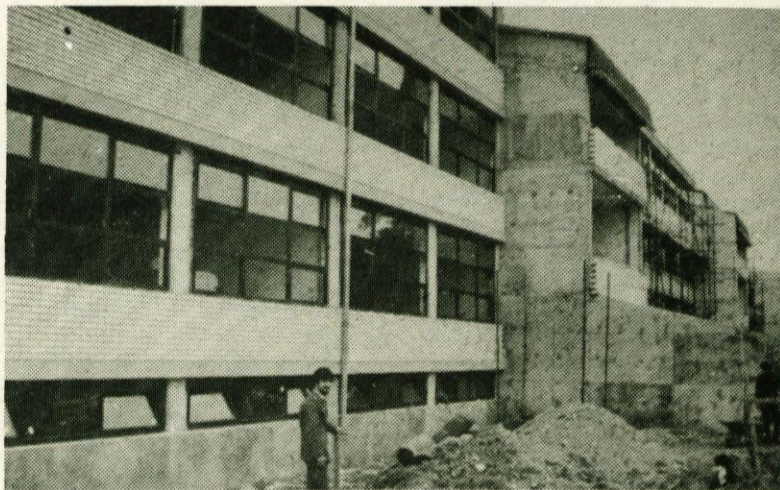
Ureditve prometa

S povečanim številom učencev na osnovni šoli Venclja Perka nastaja večja potreba po ureditvi varnih dohodov do šole. Tudi v tej smeri bo osnovna šola skupno s svetom za preventivo in vzgojo v cestnem prometu ter Postajo milice poskrbela za vse ustrezne ukrepe, da bo ob dobri cestni signalizaciji prometna varnost šolarjev zagotovljena.

Odprta tudi občanom . . .

Šola pa ne bo le objekt, kjer se bodo šolali naši otroci. V njem so

zagotovljeni prostori za telesno vadbo, rekreacijo občanov, prostori za knjižnico, kulturne dejav-

Nova šola Venclja Perka v centru mesta je zrasla v rekordnem času, za kar gre izvajalcu del GIP Obnova in kooperantom vse priznanje

nosti in drugo. Postala bo torej središče občanov v krajevni skupnosti.

Nenazadnje pa bo z novo šolo omogočena tudi preselitev Centra srednjih šol — enote za ekonomsko usmeritev v prejšnje prostore osnovne šole Venclja Perka. Stavba, v kateri je bila doslej osnovna šola, je za nove potrebe že nanovo preurejena in opremljena, tako da je z novo šolo hkrati rešen še en pereč problem šolstva v domžalski občini.

Mal

Obvestilo iz OK SZDL:

OBISKI GROBNICE TOVARIŠA TITA

Zaradi izjemnega zanimanja naših delovnih ljudi in občanov za obisk „hiše cvetja“ in poklonitev spomenu tovariša Tita ob grobnici v spominskem parku na Dedinju, je Zvezna konferenca SZDL Jugoslavije spremenila organizacijo obiskov.

Nov način omogoča delovnim ljudem in občanom iz vse Jugoslavije, da lahko obišejo grobnico vsak dan, vendar iz posamezne republike le določeno število in ob določeni uri. Izjeme so le republiški prazniki dneva vstaje, ko je dan rezerviran za republiko, ki praznuje. Vse to še vedno zahteva usklajeno načrtovanje obiskov, zato pri organiziranju obiskov v KS ali OZD upoštevajte naslednje:

— Obisk je mogoč vsak dan razen ponedeljka, ko bo park zaradi del za dokončno izgradnjo zaprt (razen v primeru, da je ta dan državni praznik).

— Vsaka skupina mora imeti potrdilo Republiške konference SZDL, ker dnevno lahko obiše grobnico 1000 ljudi iz naše republike.

— Prijave za obiske skupin iz občine sprejema Občinska konferenca SZDL najmanj 14 dni pred predvidenim odhodom (pismo ali po telefonu 721-359). Prijava naj vsebuje podatke o predvidenem datumu odhoda in številu udeležencev.

RK SZDL potrdira pošilja Občinski konferenci SZDL, ta pa skupinam.

— Ob delavnikih je za našo republiko določena ura obiska od 8. do 8.30, ob nedeljah pa od 7. do 7.30 ure.

Prosimo, da ta navodila upoštevate!

OK SZDL

Za enako delo in rezultate dela tudi približno enak osebni dohodek

UVELJAVITEV NAČELA DELITVE OSEBNIH DOHODKOV PO DELU IN REZULTATIH DELA IMA IZJEMEN POMEN ZA POVEČANJE ZAVZETOSTI DELAVCEV ZA DELO TER SMOTRNO UPRAVLJANJE IN GOSPODARJENJE Z DRUŽBENIMI SREDSTVI.

V preteklosti smo pogojem oblikovanja in pridobivanja osebne dohodka, kakor tudi kriterijem delitve dohodka in sredstev za osebne dohodke in skupno porabo včasih posvečali premalo pozornosti. Znale so nam takoimenovane sindikalne liste, priporočila sindikata, resolucije, ki pa niso vedno dosegle željenih rezultatov. Obveznosti in dolžnosti po teh listinah so se kazale predvsem skozi pravice delavcev, da so ugodnosti iz teh listin postavljali v prvi plan ob zanemarjanju posledic, ki iz takega obnašanja nujno izhajajo.

Iz dosedanje družbene prakse je jasno vidno kakšnega pomena za narodno gospodarstvo in družbeni standard delavcev in občanov je prav urejanje dohodkovnih odnosov v celotnem reprodukcijskem procesu. Čedalje bolj prihaja v ospredje medsebojna povezanost med pogoji pridobivanja in ustvarjanja dohodka, oblikovanja osnov in meril za delitev dohodka, čiste ga dohodka, sredstev za osebne dohodke, skupno in splošno porabo ter sredstev za akumulacijo in razširjeno reprodukcijo.

Poleg določil ustave in njihove konkretizacije v zakonu o združenem delu bomo letos sprejeli nekatere družbene dogovore za posamezna področja, v katerih naj bodo na osnovi potreb združenega dela konkretno opredeljene pravice, obveznosti in odgovornosti delavcev.

V javni razpravi sta že dva družbena dogovora, prvi govori o skupnih osnovah za delitev sredstev za osebne dohodke in skupno porabo, drugi pa o povračilu stroškov, ki nastajajo pri opravljanju nekaterih delovnih nalog.

Nosilec vodenja javnih razprav je sindikat v povezavi z ostalimi družbenopolitičnimi organizacijami in samoupravnimi organi, ki morajo delovati v tesni medsebojni povezanosti in delovati kot gonilna

in idejna sila za spremljanje obstoječe družbene prakse.

Nosilec javne razprave v naši občini je občinski sindikalni svet. V času javne razprave je potrebno da:

- osnovne organizacije ZSS preko samoupravnih organov in strokovnih služb ocenijo svoje sisteme delitve po delu,

- podajo pripombe na osnutke družbenih dogovorov,

- z vsebino seznanijo vse delavce.

Svet za oblikovanje dohodka in delitev sredstev za osebne dohodke pri občinskem sindikalnem svetu:

- bo nastopal kot razlagalec vsebine družbenih dogovorov

- obdelal vse prispele pripombe in ocene uveljavljanja sistema delitve po delu.

Samo v primeru enotno organizirane in usmerjene družbene akcije bomo kos realizaciji zelo težke naloge, spremembe dosedanjih zakoreninjenih načinov delitve po delu. Družbeno ekonomska situacija in naše lastno spoznanje iz preteklosti ne dopušča več, da bi pred temi dejstvi zapirali oči in da bi še naprej ostajali gluhi in nemi ob problemih, ko prejemajo visoke osebne dohodke tisti, ki manj delajo in slabo gospodarijo.

Marija PUKL

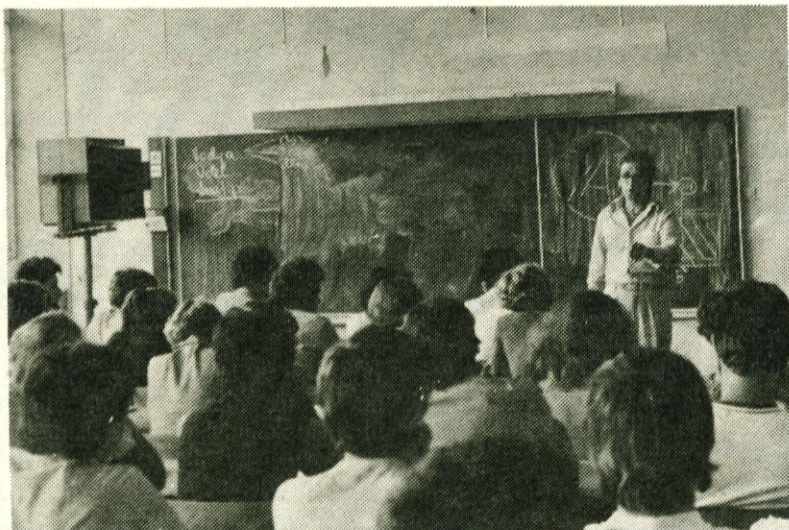
Mladinska poletna politična šola 1980

V šolskem centu RSNZ v Vikričah je od 18/8 do 23/8 potekala Mladinska poletna politična šola, katere namen je bil usposobiti mlade za delo v ZSMS. Udeležilo se je okoli 500 mladih iz vseh občin SR Slovenije, ter zamejski Slovenci iz Trsta in Celovca. OK ZSMS Domžale je zastopalo sedem mladih.

Zaradi velikega števila udeležencev na MPPŠ, smo bili razdeljeni v delovne skupine na več področjih:

- skupina predsednikov in sekretarjev OK ZSMS

- skupina za idejno politično delo, marksistične krožke in kulturo

Mladinska poletna politična šola – pomembna obogatitev izobraževanja mladih izven izobraževalne sezone

- skupina konference mladih delavcev

- skupina komisije mladih v vzgoji in izobraževanju

- skupina konference mladih iz Krajevnih skupnosti

- skupina društvene organizacije in društva

- skupina zamejcev

- skupina za SLO

in komisija za informiranje in propagando, ki je obveščala vse ostale udeležence o predavanjih in poteku šole z dnevnimi informacijami, biltenom, stenčasi in internimi radio oddajami. V tednu dni smo poslušali predavanja 63-ih predavateljev. Tematika, ki so jo obravnavali, je bila prikazana akcijsko in tudi praktično, z najpomembnejšimi nalogami in usmeritvami za posamezna področja dela in življenja mladih. Program dela po skupinah v dopoldanskem času je bil tako izpolnjen, da je moral izpodbuditi in omogočiti aktivno sodelovanje vsakemu udeležencu.

Čas po kosilu je bil namenjen športnemu udejstvovanju. Fantje so se pomerili v nogometu, košarki, v streljanju pa tudi dekleta. Imeli smo tudi orientacijski pohod na Šmarno goro.

Na popoldanskih in večernih plenarnih zasedanjih in javnih tribunah smo poglobljali znanja in spoznanja iz zakladnice marksistične teorije in prakse našega socialističnega samoupravljanja, jih dopolnjevali z aktualnimi vprašanji našega družbenega razvoja in s področja mednarodnih odnosov. Izredno zanimiva predavanja so imeli naši najvidnejši družbenopolitični delavci. Naj za ilustracijo našejem nekaj teh področij in predavateljev:

- Družbene organizacije in društva v našem političnem sistemu /Franc Kimovec–Žiga/.

- Ekonomske in politične razmere v SFRJ /Stane Dolanc/.

- Mednarodna politična situacija in medsosedski odnosi /Mitja Ribičič/.

- Sodobne tendence v komunističnem in delavskem gibanju /Vlado Janžič/.

- Aktualne družbenoekonomske in politične razmere v SR Sloveniji /France Popit/.

- Ustavne spremembe v SFRJ in SRS /Milan Kučan/.

- Socialistične sile, religija in cerkev /Franc Šetinc/.

- Vloga Zveze socialistične mladine Jugoslavije v političnem sistemu socialističnega samoupravljanja /Vasil Tupurkovski/.

Mladinska politična šola, ki je bila zasnovana in tudi izpeljana po začrtanem programu, je bila priložnost za vsestransko obravnavanje doseženih rezultatov pri uveljavljanju pobude tov. Tita o kolektivnem delu in odgovornosti, poglobljanju le-tega in aktivnosti na tem področju. To pa je tudi vsebina nekaterih dopolnitev statuta ZSMS. Znanje, ki smo ga pridobili v MPPŠ, bomo koristno uporabili pri delu v svojih sredinah – na šolah, delovnih organizacijah, krajevnih skupnostih, v okviru OK ZSMS Domžale, saj nam je prav ta omogočila, da sodelujemo in si okrepimo znanje. Pa še to: zelo dobro smo se razumeli tudi z gojenci in drugimi delavci v šoli.

Vodstvo šole nam je omogočilo ogled muzeja organov, za notranje zadeve SR Slovenije, kjer so dokumenti in eksponati o raznih zločinih, poseben oddelek o čarovništvu, mamilih, ponarejenih dokumentih in denarju in oddelek o sovražni propagandi, tiskani in ostali, kar je na nas naredilo izreden vtis.

Zelo dobro smo se razumeli udeleženci šole tudi med seboj, vzpostavili prijateljske stike, ki bodo trajali še nadalje. To pa je poleg pridobljenega znanja največja vrednost te šole.

Mladinsko konferenco ZSMS Domžale so na mladinski poletni politični šoli zastopali: Oražem Stane, Cankar Ksenija, Grojzdek Marjan, Slovník Zvone, Zalokar Cveta in Oražem Anica.

Anica ORAŽEM

Dolgovi rastejo kot konoplja

Zasebniki v naši republici dolgujejo za različne davke in prispevke okroglih 800 milijonov dinarjev, vsoto, ki je vse prej kot simbolična. Ta številka kaže tudi na precejšnjo družbeno nemoč na eni in na izkoriščanje na drugi strani. Drugačne razlage ne more biti: družba je preslabo organizirana, da bi bila sposobna stopiti na prste tistim, ki se poživljajo na norme, splošno dobro, ampak se v egoističnem, socialističnemu samoupravljanju vsekakor tujem kopičenju dobrin, ravnajo samo tako, kot je njim najbolj prav.

Problem je velik, pa ne le samo zaradi velike vsote. V zvezi z njim je pomembnih še več stvari. Prvič sploh ni nov in se vleče že zelo dolgo časa, kaže pa tudi, da ni tako malo takšnih, ki so pripravljene sprejemati naš sistem samo s tiste plati, ki jim nudi ugodnosti. Ko pa pridejo na vrsto obveznosti, se razpoloženje spremeni, pa čeprav te puščice letijo v večini primerov prav na tiste, ki imajo največ pod palcem, ki se jim pri nas torej najbolj godi.

Seveda zadeve nikakor ne gre posploševati na vse zasebnike, tudi na večino ne. Res pa je, da je med njimi veliko preveč takšnih, ki v svoja jadra ne lovijo vseh družbenih vetrov, marveč samo tiste, ki najhitreje ženejo njihove barke.

Bodimo konkretni, saj sicer takšno pisanje izgubi ves svoj smisel. Pod drobnogled smo tokrat vzeli prispevke obrtnikov ljubljanske regije (gre za 18 občin: poleg petih ljubljanskih še Cerknico, Domžale, Grosuplje, Hrastnik, Idrijo, Kamnik, Kočevje, Litijo, Logatec, Ribnico, Trbovlje, Vrhniko in Zagorje) za zdravstveno zavarovanje, pokojninsko invalidsko zavarovanje in za otroški dodatek.

Regionalni zdravstveni skupnosti Ljubljana obrtniki dolgujejo, če njihove prispevke zaokrožimo navzdol in ne upoštevamo zadnjega roka za plačilo, več kot 108 milijonov dinarjev. Rekorderji so v občini Vič-Rudnik, kjer dolgujejo skoraj četrtno te vsote ali več kot 24 milijonov. Za njimi tudi ne zaostaja dosti Šiška z 18 milijoni. Najskromnejša na tem seznamu je Cerknica, kjer obrtniki dolgujejo samo 618 tisoč din. Seveda pa je pri tem treba upoštevati predvsem število obrtnikov po občinah, kajti razmere so resda različne, vendar pa prispevke enako slabo plačujejo domala povsod. Dolgovi zasebnih obrtnikov se kar kupičijo. Tako je med njimi 54 takšnih, ki so dolžni od 100.000 do 150.000 dinarjev, enaindvajset jih dolguje od 150 do 200 tisoč, deset jih je v naslednji kategoriji od 200 do 250 tisoč, štirje dolgujejo od 250 do 300 tisoč, pet pa jih je še nad to mejo. Med njimi je „rekorder“ Stane Hajšen iz Ljubljane (drobni kovinski predmeti), ki si je nabral že za 435.524 din dolga. Praktično pa sta skupaj z njim še Draga Brenčič z možem Zmagom iz Domžal,

ki dolgujeta 458.323 dinarjev ter Olga in Zmago Ličen iz Ljubljane z vsoto 467.247 dinarjev. Resda pa gre pri zadnjih dveh za vsaj formalno ločeni obrti.

Očitno je, da regionalna zdravstvena skupnost ravna ne le z omenjenimi obrtniki (število takšnih, ki dolgujejo med 50 in 100 tisoč dinarji, bi se povzpelo v stotine) preveč v rokavicah, prav tako pa zanesljivo ni sodelovanja med njo in občinami. Republiški izvršni svet je že aprila izdal uredbo, da lahko regionalne zdravstvene skupnosti z občinskimi davčnimi upravami sklepajo sporazume, s katerimi prenašajo nanje izterjavo prispevkov. Toda ta uredba ostaja na papirju. Prav tako se obrtniki lahko po mili volji izmikajo plačilom, saj predlogi regionalne zdravstvene skupnosti za odvzem obrtniškega dovoljenja praktično letijo na gluha ušesa. Samo letos je regionalna zdravstvena skupnost poslala več kot 250 predlogov za odvzem obrtnega dovoljenja, uspeha pa ni nikakršnega. Rekorder po vsoti neplačanih prispevkov Stane Hajšen iz Ljubljane že tri leta uspešno premaguje slabotne zanke, s katerimi ga skušajo zadržati na regionalni zdravstveni skupnosti. V zadnjem času se je podoba, s tem ko velikim dolžnikom ne potrjujejo več zdravstvenih knjižic, nekoliko izboljšala, vendar je vseeno več kot kritična. Popolnoma na dlani je namreč, da se kljub izredno oduškim obrestim (za zdravstveno so 36-odstotne) najbolj premetenim (beri pokvarjenim) ne spleča plačevati. Roka pravice jih ne bo dosegla. Koliko časa še?

Boris KUTIN

V naši občini dolgujejo od 100.000 do 150.000 din:

Anton Arnuž (Domžale), Jožefa Capuder (Dob), Vinko Capuder (Domžale), Stane Habat (Mengeš), Ivanka Repanšek (Domžale), Jernej Siard (Domžale), Ivan in Marija Jerič (Mengeš), Franc Brenčič (Domžale).

Dolgujejo od 150.000 do 200.000 din:
Davorin Rode (Dob), Roman Zajc (Dob), Stefan Horvat (Dob).

Več kot 300.000 din dolguje:
Draga Brenčič — Domžale (352.517).

PLAČEVANJE DAVKOV IN PRISPEVKOV

Glede na omenjeni članek v „Komunistu“ z dne 1. avgusta 1980, smo se pozanimali, kaj pravijo v Domžalah na omenjeno zadevo. V razgovoru je predstojnik oddelka za plan in analize (po novem Komiteja...) tov. Milan Marolt povedal tole:

Že v letu 1979 sta oddelek za gospodarstvo in davčna uprava povabila na razgovor predstavnika strokovnih služb regionalne zdravstvene skupnosti, da bi se domenili za pristop k pereči problematiki urejanja neplačanih prispevkov delavcev, ki so zaposleni pri samo-

stojnih obrtnikov in tudi neplačanih prispevkov samih obrtnikov.

Ti neplačani prispevki se nanašajo na sklad zdravstvenega zavarovanja, sklad invalidsko-pokojninskega zavarovanja in na sklad za otroške dodatke.

Glede na število obrtnikov (cca 1200 jih je v Domžalah) — število se vsako leto povečuje — je seveda tudi neplačnikov sorazmerno veliko.

Na že omenjenem sestanku je bilo dogovorjeno, da se uvede za vse obrtnike, ki niso poravnali večjih zneskov, postopek za odvzem obrtnega dovoljenja v skladu z določilom 7. točke 81. člena obrtnega zakona.

Davčna uprava Domžale je opozorila strokovno službo regionalne zdravstvene skupnosti, da bi morali spremeniti ustrezna določila zakona, s katerimi bi bilo potrebno zagotoviti pooblastila davčni upravi za pobiranje teh prispevkov, ki v veliki meri onemogočajo izvajanje sprejetih družbenih programov na področjih zdravstvenega varstva, invalidsko-pokojninskega zavarovanja in otroških dodatkov.

Izvršni svet SRS je v letu 1980 sprejel uredbo, s katero daje možnost regionalni zdravstveni skupnosti, da sklene z davčnimi upravami ustrezne sporazume in jih tako pooblasti, da davčne uprave te prispevke od obrtnikov izterjajo.

Strokovna služba regionalne zdravstvene skupnosti se je šele po petih mesecih z dopisom odzvala na to odredbo republiškega izvršnega sveta, vendar so zaprosili v domžalskem primeru samo za pomoč pri pobiranju prispevkov od nosilcev kmetijske dejavnosti. Za akutnejše primere obrtnikov pa kaže, da niso imeli za potrebno skleniti ustreznega sporazuma, tako da bi dolžne zneske obrtnikov tudi izterjali.

Glede na sklepe s sestanka, ki je bil že v letu 1979, je oddelek za gospodarstvo in finance pričel za obrtnike, ki so dolgovali večje zneske, izvajati postopke za

odvzem obrtnega dovoljenja. V vseh primerih je strokovna služba regionalne zdravstvene skupnosti v teku postopka sporočila organu pristojnemu za obrt, da so v času izvajanja postopka obrtniki, ki so bili dolžni plačilo prispevkov, te obveznosti že poravnali in se zato predlagani postopek ukine.

Koliko dolgujejo danes?

Trenutno po zadnjem računalniškem izpisku z dne 22. maja 1980 znašajo dolgovi približno 7 milijonov dinarjev, vendar pa po izjavah predstavnikov strokovne službe regionalne zdravstvene skupnosti ti podatki niso docela točni.

Oddelek za gospodarstvo in finance občine Domžale za vse kršitelje že vodi postopek za odvzem obrti in če svojih obveznosti ne bodo takoj poravnali, jim bo obrtno dovoljenje tudi odvzeto.

Temu problemu so posvetili posebno pozornost tudi v izvršnem odboru Združenja obrtnikov občine Domžale. V letu 1979–80 so že sami opozorili nosilce obrtnih dejavnosti, da morajo dolžne zneske v čim krajšem času poravnati. To akcijo vodijo tudi v letošnjem letu.

V naši občini temu problemu posvečajo posebno pozornost, saj jo je dvakrat obravnaval tudi že Izvršni svet, ki je na svojih sejah ugotovil, da v smislu razvoja zasebnega sektorja takšno početje nosilcev obrtnih dejavnosti ni zaželeno, še posebno ne v trenutku, ko dajemo v razvojnih planih 1981–85 — razvoju malega gospodarstva posebno pozornost. Hkrati pripravljamo ukrepe, ki bi omogočili čim večjemu številu občanov ugodnosti, da bi lahko pričeli z obrtno dejavnostjo, predvsem na področju storitvenih dejavnosti.

Takšno početje nosilcev obrtnikov ni sprejemljivo, predvsem odnos do delavcev, ki so pri njih zaposleni.

Matjaž Brojan

Vabilo k sodelovanju

Delavsko kulturno društvo Svoboda Mengeš vabi v jesenskih mesecih k sodelovanju vsakogar, ki bi rad sodeloval v pevskem zboru, v dramski skupini ali v harmonikarskem orkestru. Prav gotovo je med vami še veliko takšnih krajanov, ki bi si želeli kakšen dan na teden popestriti z dodatno urico zabave, kulturnega udejstvovanja oz. tovariškega kramljanja in sproščujočega dela. Priključite se lahko vsi, samo če imate namen ostati dlje časa v naših vrstah. Posebno vabimo vse mlade. Natančnejše informacije boste dobili v delovni organizaciji Trak pri Justi Koželj, tel. 737–303, oziroma pri predsednikih posameznih sekcij:

za dramsko skupino Jožetu Gogali,
za harmonikarje Franciju Košaku,
za pevski zbor Stefanu Borinu.

Pridite, vsakogar bomo veselili!

DKD Svoboda Mengeš

iz naših krajevnih skupnosti

Pester program ob krajevnem prazniku v Mengšu:

Uspešen vrhunec celoletnega dela

Ko so lani Mengšani prvič praznovali svoj krajevni praznik, so bili ob zaključku vseh prireditev prepričani, da je treba praznovanje takšnega praznika nujno obdržati tudi vnaprej, predvsem zaradi dobre udeležbe tako društev in različnih organizacij kot zaradi obiskovalcev, saj so bile vse prireditve dobro obiskane. Splet kulturno zabavnih prireditev je tudi letos popestril preddopustno mrtvilo v Mengšu. Škoda je le, da je letos v večini primerov ponagajalo muhasto vreme v juniju, ki je prireditve okrnilo, da so v večini potekale v Kulturnem domu in zato niso prišli na račun vsi občani KS Mengeš. Dvorana je bila namreč kljub 400 sedežem večkrat premajhna. Praznovanje letošnjega drugega krajevnega praznika – „8. julija“ je bilo posvečeno 35-letnici osvoboditve in 30-letnici delavskega samoupravljanja.

PRVI PRAZNOVALCI GASILCI

Prva prireditev v okviru tega praznika je bila slavnostna seja gasilskega društva Mengeš. Uvodni govornik je bil Blejc Franc, slavnostni pa predsednik skupščine občine Domžale Jernej Lenič. GD Mengeš slavi letos že 90-letnico obstoja, ki je povezano z aktivnim in uspešnim delovanjem društva v vseh teh devetih desetletjih. V svojem domu imajo celo vrsto pomembnih priznanj, ki so sad dolgoletnega načrtnega dela. Največja želja vseh gasilcev pa je, da se končno začne graditi Dom družbene samozaščite. V srednjeročnem načrtu 1981–1985 bo dom prav gotovo zgrajen, čeprav je bilo okoli njega že nekaj zapletov, brez krivde gasilcev. Slavnostno akademijo so gasilci pripravili s sodelovanjem DKD Svoboda Mengeš, praktično pa so prikazali izurjenost in dobro pripravljenost na sektorski vaji – reševanju ljudi in premoženja iz visokih blokov pri samopostrežni Rašica. Zelo veliko zanimanja je vzbudila tudi nogometna tekma med gasilci in godbo, celo več, kot če bi igrali pravi nogometaši.

VELIKO ZANIMANJE ZA KOLESARSKI TRIM

Dva dni pozna je, 15. junija, je mengeško avto moto društvo priredilo kolesarski trim, ki ga je uspešno s svojimi sodelavci pripravil Ivan Vidrih. Vse kaže, da bo kolesarski trim lahko postal tradicionalna oblika sprostitve, saj je kljub temu, da je bil prvič, uspel nad vsemi pričakovanji.

15. junija se je nekaj občanov, članov ZB, godba in predstavniki DPO, odpravilo tudi na proslavo na Komensko Dobravo, kjer je s partizanskimi ranjenci in bolničarkami preminil tudi mengeški zdravnik dr. Tine Zajc. Kaže, da bi bilo treba ob podobnih proslavah in obletnicah posvetiti takšnim dogodkom še več pozornosti.

Krivda je pravzaprav obojestranska, saj so bili Mengšani obveščeni zadnji trenutek. V prihodnje bo potrebno več sodelovanja s KS in DPO Komenda.

SREČANJE FOLKLORNIH SKUPIN

20. junija je bilo v Mengšu srečanje folklornih skupin. Kljub temu, da smo pričakovali gostovanje folkloristov iz Kamniške Bistrice in Bohinja, so domači folkloristi, tako folkloristi Svobode kot šolskega folklornega društva, prijetno presenetili občinstvo in ga s svojimi nastopi tudi zadovoljili. Predvsem velik napredek je pokazala folklorna skupina DKD Svobode pod vodstvom Brede Kurwaltove, prijetno vzdušje pa so napravili tudi prisrčni mladi plesalci. Razpoloženje je z narodno glasbo dvignil tudi harmonikarski orkester pod vodstvom Pavla Kosca.

PARADA GASILCEV

21. in 22. junija so napolnili s programom zopet gasilci. V nedeljo je bila velika parada gasilskih društev, v kateri so prikazali dobro tehnično opremljenost gasilskih društev iz cele občine in tudi nekaterih delovnih organizacij vmes. Posebno Lek je pokazal, da je dobro pripravljen za boljšo varnost. Prireditve so popestrili z narodnimi nošami, mengeško godbo, udeležili pa so se je predstavniki DPO domžalske občine in KS Mengeš in Občinske gasilske zveze. Ob tem naj dodamo še to, da je mengeško gasilsko društvo dobilo ob praznovanju občinskega praznika Domžale visoko občinsko priznanje.

PIHALNI ORKESTRI GORENJSKE

27. junija je bilo v Mengšu srečanje pihalnih orkestror Gorenjske, oziroma njen drugi del. Nastopile so godbe iz Alpine Žiri, Verige

Lesce, iz Trziča, Kamnika, Moravč in seveda domačini. Godbe so sprejela simpatična dekleta v narodnih nošah, potem pa sta po dve in dve godbi odšli vsaka v svoj konec Mengša in tako priredile reklamni koncert najprej po ulicah. Srečanje pihalnih orkestror je tudi sicer v organizacije mengeške Svobode dobro uspelo, kar pove tudi podatek, da so se godbeniki po končanem koncertu „zadržali“ v obratu družbene prehrane novega Traka do poldruge ure polnoči. Zopet pa jo je zagodlo vreme in je morala biti prireditev v Kulturnem domu, kar je po svoje škoda, saj bi se po končanem koncertu lahko odvijala še bolj sproščena družabnost v letnem gledališču, z udeležbo vsakogar, ki ima rad to zvrst glasbe.

TUDI DELEŽ KOŠARKARJEV

28. junija je TVD Partizan priredil turnir v košarki za pokal KS Mengeš. Pokal je prejela ekipa Olimpije, domačinke pa so bile druge. Za organizacijo je treba pohvaliti Ladeta Gorjana in trenerja Milana Lukana. Pokal je zmagovalkam izročil s čestitkami vred član sveta KS in predsednik krajevnega konferenca SZDL Slavko Pišek.

MENGEŠKI PREPIH: PREPIHALI SO SVOJ KRAJ IN OBČINO

Dan pozneje, 29. junija, je bil v Kulturnem domu tradicionalni Mengeški prepah, ki pa je bil tokrat bolj obarvan s Tofovim Moped šouvom. Marta Pestator, Janez Hočevar-Rifle in Tone Fornezzi-Tof so dobro ogreli prepolno nabito dvorano. Tudi domači prepah je v glavnem naletel na dober sprejem, tu in tam pa je kdo odšel domov nekoliko zamišljen. O zanimanju za to prireditev pove vse podatek, da je več kot sto ljudi ostalo brez kart pred dvorano, čeprav je Svoboda nanosila vanjo vse dodatno razpoložljive stole.

2. julija je mengeško nogometno društvo priredilo nogometni turnir za pokal KS. Igrali so veterani in člani, domači in iz dupliškega Virtusa. Slast zmage so okusili vsak po enkrat, pokala pa jim je predal predsednik skupščine KS Marko Hribar.

TITO V NAŠIH SRCIH

3. julija so člani dramske skupine Svobode, del folklorne skupine in harmonikarski orkester pripravili partizanski miting z naslovom Tito v naših srcih. Miting je tekstovno pripravil Ivan Sivec, domiselno pa ga je zrežiral Janez Narat, domači režiser. Anekdote iz Titovega življenja sta pripovedovala Minka Žun in Jože Gogala, skeče pa so odigrali... Zalokar, Drago Plevel in Janez Narat. Kljub hladnemu vremenu je bilo letno

gledališče polno, vsi pa so z velikim zanimanjem sledili pripovedi o velikanu naše in svetovne revolucije – o Titu, kateremu je bil večer tudi posvečen. Tudi tovariško srečanje s partizanskim golažem je prijetno izzvenelo.

Na predvečer pred krajevnim praznikom pa je bila ob 18.00 uri v Kulturnem domu slavnostna seja skupščine KS in DPO. Pozdravni govor je imel predsednik skupščine Marko Hribar, slavnostni govornik pa je bil Janko Urbanc, eden prvih aktivistov OF v Mengšu in sekretar občinskega in rajonskega odbora OF Mengeš. Na slavnostni seji so bila podeljena priznanja KS Mengeš in krajevna priznanja OF. Priznanja krajevnega skupnosti so prejela naslednje organizacije in društva ter posamezniki:

I. Organizacije in društva:

Združenje zveze borcev NOV Mengeš, Združenje zveze borcev NOV Loka, Krajevna konferenca SZDL Mengeš, Zveza vojaških vojnih invalidov Mengeš, Zveza rezervnih vojaških starešin, Društvo prijateljev mladine, Turistično društvo Mengeš, Lovsko društvo Mengeš, Društvo upokojencev Mengeš

II. Posamezniki:

Aleš Polde – Topole, Anton Jančigaj, Janez Kosec, Janko Urbanc, Jože Rženičnik, Stanko Ručigaj, Zvone Poje, Janez Zibelnik, Marko Hribar, dr. Miran Celestina, Tomaž Habe, Slavko Pišek. Bronasta priznanja OF, ki jih je podelila KK SZDL so prejeli:

Vida Koželj, Anica Pavlič, Ivan Mušič, Minka Šimenc, Tone Skok, Ivan Rožman, Franc Kalan, Jože Merčun, Lojze Podboršek, dr. Primož Vidali, Franc Lužar, Feliks Pogačar.

Resnično je bila slavnostna seja že sredi dopustniških dni, kljub temu pa lahko ob tem pripomnimo, da udeležba ni bila zadovoljiva. Kaže, da se še premalo zavedamo, da je krajevni praznik in predvsem slavnostna seja stvar nas vseh, ne samo pohvaljenih posameznikov. Tudi v tem se kaže naša zavest in pripadnost družbi.

V celoti gledano pa so prireditve ob krajevnem prazniku dobro uspeli in gre vsa zahvala vsem društvom in organizacijam za dobro sodelovanje in izvedbo programov. Avtor koncepta programa praznovanja predsednik krajevnega konferenca SZDL Slavko Pišek pravi, da letos z izvedbo tako rekoč ni bilo večjih težav, tiste pa, ki so menili, da ne bodo mogli speljati programov, so nadomestili drugi, bolj delovni tovariši.

Ivan Sivec

29. avgust praznik KS Jarše – Rodica:

Solidarnost krajanov — porok uspehom

V Krajevni skupnosti Jarše–Rodica so si kot datum krajevnega praznika izbrali dan, ko je 29. avgusta 1941 okupator ustrelil nasproti tovarne INDUPLATI 5 talcev kot povračilo za napad na svojega sodelavca. Praznik pomeni tudi pregled opravljenega dela in je povezan z obračunom dela vseh organov v krajevni skupnosti skupaj z družbenopolitičnimi organizacijami. Tudi letošnja svečana seja Skupščine krajevnih skupnosti je potekala v znamenju doseženih uspehov in novih načrtov in se končala s spominsko svečanostjo pred spomenikom talcev.

Na svečani seji, na kateri so se zbrali delegati organov krajevnih skupnosti, družbenopolitičnih organizacij in gostje, je po izvolitvi delovnega predsedstva spregovoril tovariš **Franc Ravnikar**. V svojem govoru se je najprej ustavil ob liku tovariša Tita in o težkih dneh njegove bolezni in skrbi vseh nas za njegovo zdravje. Orisal je tesnobo ob težki izgubi in trdno odločenost, da nadaljujemo tisto, kar je tovariš Tito desetletja gradil in ustvarjal skupaj s svojimi sodelavci in vsemi delovnimi ljudmi, ki jim je vedno zaupal in ki so tudi sedaj odločeni, da uresničijo njegova izročila.

Nato je spregovoril o samoupravljanju in o njegovem 30-letnem razvoju, ki danes pomeni veliko domeno vseh delovnih ljudi in občanov ter odpira nova pota pri uresničevanju delegatskega sistema in tudi kolektivnega dela. Opozoril je na to, da bo potrebno še več pozornosti posvečati usposabljanju ljudi za delegatsko in samoupravno odločanje in skrbeti za to, da bo delegatski sistem postal del življenja slehernega občana.

Ko je govoril o številnih delovnih zmagah v zadnjem letu, je poudaril veliko pripravljenost krajanov za realizacijo številnih nalog, ki so bile sprejete na zborih občanov in to v denarni pomoči, kakor tudi s prostovoljnimi delom. Poleg tega je poudaril, da je bilo doseženo dobro sodelovanje z občinsko skupščino in samoupravnimi interesnimi skupnostmi. Tako je bilo v preteklem obdobju napravljeno naslednje:

- novo križišče na Rodici, ki pomeni veliko večjo varnost za vse udeležence v cestnem prometu. Ko bodo zgrajene še zapornice na železniškem prehodu, bo ta varnost še večja;
- skupaj s KS Slavka Šlandra in SKIS-om je bilo napravljen preko enega kilometra kanalizacije, za katero so občani prispevali precej sredstev;

- uspešno je bil izveden referendum za kanalizacijo. Zasluga za to gre predvsem dobremu informiranju in spoznanju, da morajo biti ljudje dobro seznanjeni z akcijo in da morajo biti uspešne tudi naloge glede načrtov;

- urejena je bila na Rodici tudi javna razsvetljava, pri kateri pa se je pokazalo, da bo v bodoče potrebno posvetiti večjo pozornost pridobivanju soglasij, kar velja tudi za asfaltiranje nekaterih pločnikov;

- uspešno potekajo tudi dela pri transformatorski postaji, ki bo omogočila boljšo elektriko predvsem gospodinjstvom;

- uspešno je bila izvedena lanskega leta akcija NNNP, kar pa narekuje še večjo delovnost na področju SLO in DS;

- veliko uspehov je bilo doseženih tudi na področju gasilstva in v organizaciji Rdečega križa. Posebej pa velja še omeniti veliko aktivnost krajevnih konferenc SZDL, ravno tako pa tudi OO ZKS in KO ZB NOV, saj so vse prispevale k poživitvi dela organov v krajevni skupnosti.

Posebno pomembne naloge pa stojijo pred vsemi nosilci življenja v KS, saj bo potrebno usklajevati sprejete smernice srednjeročnega plana in jih postaviti na realne zmožnosti v krajevni skupnosti in jih povezati z zmogljivostmi v celotni občini. Pri tem bo potrebno posvečati še večjo skrb pouličnim sestankom in približevanju problemov sredini, ki jih bo najlažje reševala. Po besedah tovariša Ravnikarja bo potrebno:

- doseči boljšo preskrbo občanov, za kar bo potrebno začeti z gradnjo trgovine na že predvidenem zemljišču;

- temeljito prediskutirati srednjeročni plan in v ta namen razviti takšno aktivnost, ki bo zajela vsakega občana;

- izvesti nove volitve vseh organov KS in dobiti takšne delegate, ki bodo pripravljene delati in si prizadevati za razvoj kraja;

- še bolj poživiti delo druž-

Spominska svečanost ob priliki krajevnega praznika KS Jarše–Rodica

benopolitičnih organizacij in društev, dograjevati sistem SLO in DS in tako reševati tudi naloge na področju varnostne kulture občanov.

Nato je sledila podelitev krajevnih priznanj OF, ki so jih na predlog SZDL in drugih predlagateljev prijeli najzaslužnejši krajan. Temu pa je sledila podelitev priznanj najboljšim strelcem, ki so tekmovali v počastitev krajevnega praznika.

Priznanja OF z bronastim znakom so prejeli:

Slovenijales Radomlje, Gasilsko društvo Jarše, Osnovna šola Josip Broz Tito, Tone Horjak, Štefan Oražem, Marija Ravnikar in Ana Testen.

Po končani seji je bila spominska slovesnost pri spomeniku talcev v Jaršah. Predsednica KO ZB NOV Jarše–Rodica tovarišica Ana Testen je orisala tragedijo, ki je bila na tem kraju pred 39-imi leti in spomnila na okupatorjeva groz-

dejsva, ki so v štirinajstih dneh zahtevala kar 20 talcev in to v Brezjah pri Krtini, v Domžalah in Jaršah. Ustreljeni so bili ljudje samo zaradi tega, ker so ljubili svojo zemljo in se hoteli zanj tudi boriti. Toda še tako kruta grozodejsva niso odvrnila ljudi od boja in od tega, da ne bi sledili borbeni in revolucionarni poti velikega voditelja tovariša Tita. Tudi danes je naloga vseh krajanov KS, da sledimo Titovim izročilom, da stalno dograjujemo mozaik naše stvarnosti in izpolnjujemo Titove besede: „Tujega nočemo, svojega ne damo!“, je zaključila svoj govor tovarišica Testenova. V kulturnem programu so sodelovali malčki iz vrtca Veljka Vlahoviča, ki so pod vodstvom tovarišice Zalokarjeve zapeli tri pesmice, otroški pevski zbor in recitatorji z Osnovne šole Josip Broz Tito pod vodstvom Metke Pichlerjeve.

Tako so krajanje Jarš in Rodice dostojno proslavili svoj krajevni praznik in sprejeli tudi številne naloge za še bolj plodno delo v prihodnje.

Občan

Praznik krajevnih skupnosti Toma Brejca — Vir

Krajevna skupnost Toma Brejca Vir praznuje svoj praznik 27. julija. Ob tej priložnosti smo se zbrali na slavnostni delegatski skupščini. Zelo smo bili veseli naših dragih gostov iz pobratene krajevnih skupnosti Belišče, ter številnih drugih predstavnikov: Jerneja Leniča, Hermana Breznika, Karla Kušarja, Marije Ivkovičeve, predstavnikov delovnih organizacij in drugih predstavnikov družbenopolitičnega življenja. Slavnostne svečanosti so se udeležili tudi svojci Toma Brejca, po katerem se imenuje naša krajevna skupnost. Slovesnost pa so popestrili člani kulturnega društva Franc Bukovec s kulturnim programom. Najbolj zaslužnim krajanom pa so bila podeljena priznanja krajevnih skupnosti. Priznaja so prejeli:

FRANCKA AVBELJ — za uspešno in požrtvovalno delo v organizaciji RK in organizaciji ZK

FRANC MAHKOTA — za aktivno in požrtvovalno delo zlasti v organih SZDL

(Nadaljevanje s 5. strani)

FRIC MAJHENIČ – za aktivno in požrtvovalno delo v organizaciji ZB in OOKZ

STANE STRAŽAR – za vsestransko sodelovanje pri urejanju nizko napetostnega omrežja na Viru

IVAN VRENJAK – za aktivno in požrtvovalno delo v družbenopolitičnih organizacijah in v gasilskem društvu

PEPCA ŽEBOVEC – za aktivno in požrtvovalno delo v organizaciji ZB in OOKZ

Krajevna priznanja pa so bila podeljena osnovni šoli Josip Broz Tito in osnovni šoli Martin Koželj Dob za vsestransko sodelovanje z krajevno skupnostjo in kulturno-prosvetnemu društvu Franc Bukovec iz Vira za uspešno in požrtvovalno delo ter dosežene uspehe v kulturno umetniški dejavnosti.

Praznik krajevne skupnosti Toma Brejca Vir praznujejo na dan množične vstaje na domžalsko-kamniškem področju. Borci in aktivisti z našega področja so z vrsto akcij dokazali ljubezen in predanost domovini. Na spomeniku žrtvam fašizma je vklesanih 44 imen hrabrih borcev, ki so umrli za svobodo.

V krajevni skupnosti Vir smo dokončali ali pa planirali naslednja večja dela za korist krajanov. Za varnost pešcev in kolesarjev ob najbolj prometni zvezni cesti je poskrbljeno. Pločniki so narejeni, vendar se precej ljudi še ne zaveda, da so narejeni prav za njihovo varnost. Več kolesarjev se še vedno vozi po cestišču in tako naravnost izziva nesrečo. Torej bomo morali v prihodnje več časa posvetiti vzgoji udeležencev v prometu. Tudi pokriti avtobusni postaji ob Šaranovičevi cesti sta velika pridobitev za krajanje. Načrtujemo še gradnjo avtobusnih postajališč ob Bukovčevi in Koliški cesti. Z urejanjem nizkonapetostnega omrežja na severnem delu Vira bomo še nadaljevali. Sedaj je skoraj v celoti urejeno omrežje do Linhartove ulice, investicija je v celoti pokrita: delno z denarjem SKIS-a, delno s sredstvi krajevne skupnosti in s sredstvi in prostovoljnimi delom krajanov. Naročena so še dela za obnovo javne razsvetljave na Količevem. Ta dela bodo ob zaključku veljala 700.000 din. V delu so načrti za sekundarno kanalizacijo s priključki in za asfaltiranje ulic ter za javno razsvetlavo. Ti projekti pa bodo stali 1.700.000 din. Do konca leta pa bo treba zagotoviti

vsaj še 200.000 din za urejanje zelenega pasu ob Kamniški Bistrici. Prav je, da smo namenili za urejanje zelenega pasu ob Kamniški Bistrici toliko sredstev, saj bo s tem izboljššan ob vsem še estetski videz našega naselja.

Za športni park je pripravljena dokumentacijska lokacija in idejni načrt. Za uresničitev teh del (denarja) zaenkrat sredstev ni. Ob tej priliki moramo posebej pohvaliti nekatere prizadevne krajanje: Jakoba Zanoškarja, Poldeta Oražma, Viktorja Staniča, Ivana Vrenjaka in druge. Vsi ti so s svojim prostovoljnim delom in idejami največ pripomogli za ureditev balinišča na Količevem in ureditev nogometnega igrišča na Viru. Vsem tistim, ki so vložili svoj trud in prosti čas, gre zahvala v imenu vseh krajanov. Pri izvajanju programa PTT sicer niso bili doseženi zaželjeni rezultati, ker niso bila v preteklem obdobju zagotovljena sredstva. Pridobili smo javno govorilnico. V naslednjem srednjeročnem obdobju najbrž še ne bodo rešena vsa vprašanja in želje po telefonskih priključkih, ker pač nimamo zgrajenih avtomatskih telefonskih central in ne omrežja. Žal pa so delavci PTT postopali resnično nekoliko samovoljno pri izbiri kandidatov za telefonske priključke. Najvažnejše vprašanje, s katerim se v KS Vir in Radomlje ubadamo že nekaj časa, je gradnja kanalizacije. Dela potekajo po načrtu, manjša odstopanja so le po etapah. Sredstva po izglasovanem samoprispevku pritekajo tako, kot smo predvideli. Le nekateri posamezniki in nekatere delovne organizacije še niso poravnali obveznosti do družbe. Do sedaj smo za izgradnjo tega objekta porabili nad dve in pol milijardi starih dinarjev. Povezali smo vso industrijo razen Tosame. Ta kanal bo letos zgrajen in bo veljal skoraj 600.000.000 st. din. Predvideva se tudi gradnja že začetega kanala od Količevega do Heliosa po Zoisovi cesti preko

Bukovčeve, po Čufarjevi do glavnega kanala. Žal pa za gradnjo tega kanala še nimamo zagotovljenih dovolj sredstev. Prizadevali si bomo, da bodo sredstva zbrana čimprej. Prav tako vidno napredujejo z delom naši gasilci, ki gradijo nov dom.

Ob prazniku se moramo zahva-

liti našim krajanom, predvsem pa našim delegatom v krajevni in občinski merilu, še posebej pa svetu krajevne skupnosti, ter skupščini krajevne skupnosti, ki si zelo prizadevata, da bi bila KS Vir čim bolj urejena, čim bolj enotna in prijetna za vse, ki v njej živijo.

S. Zorman

ROCK KONCERT NA VIRU:

Zanimivo in glasno

Ste že kdaj pomislili, da bi na novoletnem koncertu ob zvokih Straussa zaplesali, valček?

„Daj no, daj!“ boste ugovarjali. „Kje pa se sposobi na koncertu, ko moraš sedeti kot pribit in biti čimlepeš oblečen, zaplesati... čeprav me pete res včasih zasrbijo?“

Vidite. Če bi prišli na rock koncert se nihče ne bi obregnil ob vas, pa če bi delali stojo na eni roki tik pod odrom. Zato tudi ni bilo nič čudnega, da so ob koncu koncerta, ko so muzikanti zaigrali „Od Vardara pa do Triglava“, mladi gledalci stopili v krog in zaplesali kolo.

Kaj je pravzaprav ROCK (beri rok (s širokim o))? To je predvsem glasba, ki se pretežno izvaja s kitarami, bobni, orglami in petjem. Da to je glasba, ob kateri ti počti bobniči, ko pevec kruli kot bi ga iz kože dajali in se ostali glasbeniki zvijajo kot ponoreli, nisem rekel jaz. Verjetno pa je to tista glasba, ko rečete sinu: „Utišaj že to razbijanje in prestavi radio na prvi program, kjer so Slakove po željah!“

Zdaj pa h koncertu. O eni prejšnjih številkih Občinskega poročevalca ste lahko brali, da je v aprilu 300 mladih uživalo na predstavi „kitarističnih“ ansamblov v predverju hale. To je glasbenike ohrabilo in pripravilo so nov koncert. Tokrat so se skupine KOBRE, SKUSTIK tri, S 74, HRUP, CIRKUS zbrale na Viru.

Vsak ansambel je pripravil dobre pol ure programa, v katerem se je po najboljših močeh predstavil občinstvu. Težko je primerjati, ker so izvajali različno glasbo, vsem pa je skupna slaba razumljivost besedil, ko jo poslabša še „do konca odprto ozvočenje“ (dajmo potencimetre do daske, da se nas sliši do Aljaske).

Ker si glasbeno oceno (pripravil jo je Rok Cerne) lahko preberete v nadaljevanju, se pomudimo še o mestu in vlogi takšne glasbe v naši občini. Vsi nastopajoči so soglasno pohvalili organiziranje takšnih srečanj nadebudnih glasbenikov, saj nimajo možnosti predstaviti se. Počasti se bomo morali navaditi, da je tudi rock glasba del glasbene kulture, kulture, ki osvobaja in oplemenituje človeka. Ansamble bi morali vključiti v kulturna društva, jim omogočiti mentorstvo, prostor za vadbo, strokovno pomoč ter možnost, da se predstavijo. Sedaj vadijo doma (zato so starši največji sovražniki njihove glasbe) in igrajo bolj sebi za zabavo. So pa po naravi pravi amaterski kulturniki: želijo ustvarjati, pisati lastne skladbe, pokazati se čimveč gledalcem, za opremo pa so zmetali več milijonov. In kaj jim je za plačilo? To, da koga potrepljaš po rami in rečeš: „Tole ste pa dobro zašibali, pa uno je bil dober špon, pri tisti se je pa pevca preslabo slišalo...“

Pa gledalci? „Mislim, da bi moral biti ples, ne pa koncert. Bi bilo več folka (ljudi) in bolj sproščeni bi bili.“

„Samo tako naprej. Mladim je dovolj celofanske sterilne disko glasbe, ki je najbolj zvit izdelek zahodne kapitalistične produkcije.“

„Fantom je treba omogočiti, da čez poletje vadijo, jeseni pa bi lahko igrali v hali na plesih.“

„Vseeno je bilo preglasno. Besedil se ne razume. Ampak prijateljica iz Anglije mi piše, da tam rock že izpodriva disco glasbo.“

Pa hišnik? „Dva jurja za metlo bi pa organizator lahko dal!“

Dali so mu jih pet.

Tisti, ki ste vztrajali do konca zapisa, verjetno pričakujete še opis prostora po končani prireditvi. Ni bilo nastlano, polito, pokoz... Ni bilo alkoholiziranih, niti zadrogiranih, pa tudi vaše hčerke ni nihče zlorabil na tej prireditvi.

Igor Lipovšek

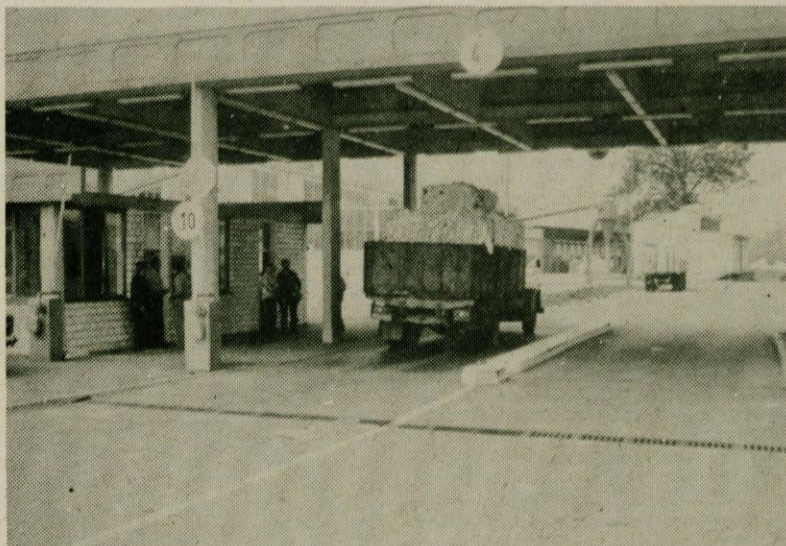
KS Vir – takole so pričeli z gradbenimi deli gradnje Gasilskega doma

iz naših temeljnih organizacij

1 tona papirja — prihranek 3 m³ lesa!

Star papir
— nemotena proizvodnja
— čuvanje gozdov

Največja gospodarska investicija, ki je bila realizirana v sedanjem srednjeročnem obdobju je izgradnja kartonskega stroja III v Papirnici Količevo. Ker smo o KS III že večkrat pisali in tudi o tem, da se je prvotna investicija znatno povečala, nas je sedaj zanimalo, kako poteka proizvodnja in kaj je tisto, ki najbolj pesti ta delovni kolektiv. O tem in o rezultatih gospodarjenja smo se pogovarjali s predstavniki delovne organizacije in skušali dobiti odgovore o tistih problemih, ki vplivajo na njihovo proizvodnjo in na doseganje tolikokrat napovedanih proizvodnih rezultatov.

Najbolj primanjkuje surovin — odpadnega papirja. Tale tovornjak je ob količinah, ki jih Papirnica Količevo potrebuje — kot kaplja v morje

POROČEVALEC: Kakšni so bili proizvodni rezultati delovne organizacije v prvem polletju in kašni so bili rezultati TOZD Bistra karton, ali kot ga imenujemo KS III?

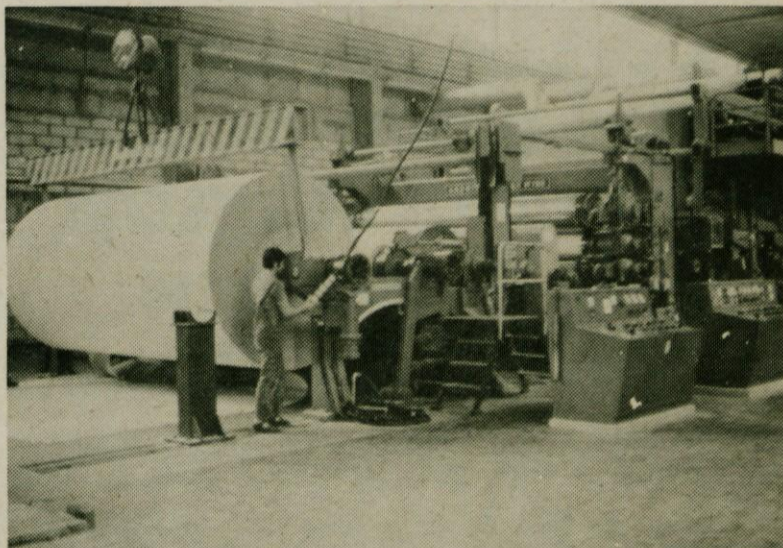
ODGOVOR: S celotno proizvodnjo v prvem polletju nismo dosegli postavljenega plana, saj smo ga količinsko dosegli 94 %, vrednostno pa 91 %. Vzroki za to izhajajo predvsem iz pomanjkanja surovin, kar je vplivalo na redno proizvodnjo. Če pa pogledamo rezultate gospodarjenja z lanskimi v istem obdobju, pa smo proizvedli 37.800 ton, kar je za 141 % več, vrednost pa znaša 532.400 tisoč din, kar pomeni 195 %.

Za KS III pa lahko ugotovimo, da že daje pozitivne rezultate. Proizvedenih je bilo 21.000 ton različnih kartonov v skupni vrednosti 287 milijonov dinarjev. Od te proizvodnje je šlo v izvoz 3500 ton v vrednosti 37.500 tisoč dinarjev. Če pa vzamemo podatke za celotno delovno organizacijo, pa beležimo v prvih šestih mesecih izvoz kartonov v višini 5300 ton in v skupni vrednosti 56.660 tisoč din,

kar je 14 % nad planom in kar predstavlja glede na leto 1979 8,5—kratno povečanje. To pomeni, da smo dosegli pozitivno bilanco v izvozu, vendar pri tem niso upošteevane obveznosti, ki jih imamo do tujih kreditov.

POROČEVALEC: Nedoseganje plana izvira iz težav v sami proizvodnji, kar je povezano z repromaterialom. Kakšne količine predvidevate za redno letno proizvodnjo in koliko surovin je za to potrebnih?

ODGOVOR: Osnovni surovini sta star papir in celuloza. Dnevna proizvodnja ob polni zmogljivosti znaša okoli 300 ton različnih kartonov. Za takšno proizvodnjo pa bi potrebovali dnevno 320 ton osnovnih surovin, med katerimi zavzema 85 % odpadni papir, kar pomeni okoli 280 ton. Iz teh podatkov izhaja, da bi za nemoteno proizvodnjo potrebovali letno okoli 80.000 ton odpadnega papirja in okoli 16.000 ton celuloze. Vendar pa računamo, da bomo z domačega tržišča uspeli zagotoviti okoli 50.000 ton in okoli 6.000 ton celuloze. Ostale manjkajoče koli-

Sodobna avtomatizirana proizvodnja v Papirnici Količevo

čine pa bomo morali zagotoviti z uvozom, kar pa je neprimerno dražje in zahteva tudi dosti deviz.

POROČEVALEC: Od kod dobivate odpadni papir in kaj se kaže na področju zbiranja tega papirja?

ODGOVOR: Star papir dobivamo pretežno iz Slovenije, Istre in Dalmacije, manjše količine pa tudi iz ostalih predelov Jugoslavije. Največ odpadnega papirja dobivamo od naslednjih organizacij: Unija papir servis, Dinos, Surovina, Odpad in drugih, ki se ukvarjajo z zbiranjem. Uvožene količine pa dobivamo iz Sovjetske zveze in Čehoslovaške — okoli 8.000 ton ter iz Madžarske in Avstrije. Uvožen papir je neprimerno dražji, težko ga je dobiti, vzrok temu so pa devize.

POROČEVALEC: Kaj ste naredili, da bi vzpodbudili zbiralce odpadnega papirja in tudi zagotovili druge surovine?

ODGOVOR: Že pred začetkom investicije v KS III smo začeli vlagati v tovarni celuloze v Krškem in v Medvodah. Ravno tako smo namenili velika sredstva za plinovod in si s tem skušali zagotoviti določene količine energije. V času izgradnje pa smo vlagali znatna sredstva v organizacijo zbiralne mreže pri različnih zbiralcih odpadnih surovin in to preko povečane cene in tudi z združevanjem sredstev. Da kljub temu ne dobivamo dovolj surovin, so vzroki naslednji:

1. izredno povečanje tovrstnih novih zmogljivosti v Jugoslaviji, ki potrebujejo velike količine odpadnega papirja;

2. omejitve uvoza starega papirja in potreba po devizah;

3. zbiranje odpadkov ni sledilo potrebam kljub izvršenim naložbam v nekatere organizacije. Dejstvo je, da zbiralci zbirajo vse odpadke in da papir pri nekaterih ni bil ravno med prvimi. Zaradi štirih največjih potrošnikov pa je prišlo tudi do regionalnega zapiranja, kar je delno razumljivo tudi

glede na velike potrebe posameznih tovarn.

POROČEVALEC: Večkrat razpravljamo o odpadkih, ki onesnažujejo naše okolje in med njimi je tudi papir. Zanimajo nas podatki, koliko papirja zberemo in če so še odprte možnosti?

ODGOVOR: V Sloveniji zberemo 40 % vseh porabljenih količin papirja na prebivalca, kar je nad evropskim poprečjem. Nekoliko slabše je v ostalih predelih Jugoslavije, kjer se zbere od 25 do 30 % porabljenih količin. Kljub temu pa imamo v Sloveniji še neobdelana območja predvsem na Primorskem in Notranjskem, kjer sedaj poteka akcija s pristojnimi organizacijami za večje zbiranje papirja. V jugoslovanskem merilu poteka akcija na številnih območjih, predvsem pa v Srbiji. V te akcije se vključujemo in upamo, da nam bo uspelo dobiti nove zbiralce, vendar pa ne na škodo drugih.

POROČEVALEC: V naši republiki imamo sprejet zakon o ravnanju z odpadnimi surovinami, ki pa se v celoti ne izvaja. Ali ste kaj ukrenili, da bi se ta zakon izvajal in da bi veljal tudi za komunalna podjetja, ki ga tako ali drugače izvajajo?

ODGOVOR: Papirnica Količevo je dala pobudo Sekretariatu za industrijo in energetiko, da bi le—ta preko republiškega izvršnega sveta sprejel posebno UREDBO o zbiranju odpadnih papirjev. Ta uredba bi zadalžila zbiratelje, komunalne organizacije in porabnike, da bi z dogovorom uredili zbiranje odpadkov po posameznih vrstah. Papirne odpadke, ki jih sedaj skupaj z drugimi komunalnimi odpadki vozimo v številna smetišča in jih zasipamo, bi komunalne organizacije zbirale v posebnih posodah, se dogovorile za redni odvoz s hišnimi sveti in ostalimi, uporabniki pa bi prevzeli pokrivanje tistega dela stroškov, ki bi s tem nastali.

Upamo, da bo naša pobuda, ki pomeni tudi velik doprinos k stabilnosti (Nadaljevanje na 8. strani)

Pohod mladih po poteh slovenske delegacije na II. zasedanje AVNOJ-a v Jajcu

Letošnjega že 10. pohoda se je udeležilo okrog 100 mladih – predstavnikov iz vseh slovenskih občin in sicer iz vsake po 2 delegata.

Imela sem srečo, da sem se lahko tudi jaz udeležila tega pohoda. Spoznali smo namreč nove kraje, za katere še niti slišali nismo, spoznali smo ljudi, spoznavali njihovo življenje, se seznanjali z zgodovino naše NOB in ob pripovedovanju borcev podoživljali težke trenutke naših prednikov. Skleparji smo nova prijateljstva ...

Zbirališče je bilo v Ljubljani 3. julija. Najprej smo si oblekli v brigadirke, ki so postale naša redna spremljevalka povsod, razen na „marših.“

Najprej smo položili venec na Grobnico narodnih herojev v Ljubljani. Po kosilu pa smo se razdeljeni po četah „spokali“ v avtobuse in odpeljali proti Dolenjski. Ustavili smo se v Žuzem-

berku pri veličastnem spomeniku na griču, posvečenem žrtvam tega kraja. Naš končni cilj tistega dne so bile Dolenjske toplice, kjer smo postavili prvi tabor. Zvečer smo imeli kulturni program, zaplesali kolo in ura je bila že skoraj deset – treba je bilo iti spat.

Naslednji dan smo zgodaj zjutraj zapustili tabor ter se odpeljali v Kočevje

na ogled dvorane, kjer je 1943. leta zasedal zbor odposlancev slovenskega naroda in kjer so izvolili tudi delegacijo za II. zasedanje AVNOJ-a. Ogedali smo si še muzej in se nato odpeljali nazaj proti Bazi 20. Tam je bila slovesnost ob odhodu naše brigade. Tovariš Breclj pa je na našo zastavo pripel spominski trak. Slovesnosti so se udeležili tudi brigadirji z delovne akcije Suha Krajina, ki so bili nato gosti na našem taboru v Dolenjskih toplicah. Sledila so še športna srečanja, ki so nas spremljala povsod (navadno z domačini). Zvečer pa so mladi iz Dolenjskih toplic pripravili družabni večer z ansamblom.

Tretji dan se je začel resnični pohod – prvi marš. Po ogledu Črnomlja in dvorane zasedanja SNOS-a in položitvi venca padlim pri spomeniku v Črnomlju, smo se ustavili še v Lokvah pri spomeniku Francu Rozmanu – Stanetu, od tam pa pot nadaljevali do Nove Lipe. Tu smo začeli tudi prvo peš-pot do Sinjega Vrha. Domačini so nas zelo lepo sprejeli, nas počastili z dobro malico in podarili izvezene prtičke, posebej za AVNOJ.

Pot smo nadaljevali do Damlja, kjer smo postavili šotore neposredno ob Kolpi. Z domačini smo se srečali zvečer ob tabornem ognju in skupaj zaplesali kolo.

Kljub temu, da je bila naslednji dan nedelja, smo pot nadaljevali še bolj vneto. Prekoračili smo Kolpo (s čolni) in jo po četah „mahnil“ proti Bosiljevemu. Kakorkoli že, naša četa si je izbrala precej krivo pot, tako, da smo namesto 2 uri hodili še enkrat toliko – kar pomeni, da smo „zalutali.“ Iz Bosiljevega smo zopet – cela brigada nadaljevali še 2 uri po poti proti Toplicam Leščem ter tu postavili tabor. Malo smo se osvežili ob reki Dobri ter se psihično pripravljali na najdaljši marš, ki nas je čakal naslednji dan – okrog 40 km dolga pot. Tokrat nas je več kot polovico poti iz Lešč, preko Generalskega Stola do Perjavice močil dež. V Perjavici smo se malo spočili, nato odšli k spomeniku NOB in zopet nadaljevali pot vse do Primišlja. Utaborili smo se ob osnovni šoli. Tisti dan smo zaradi naporov poti veliko časa posvetili preštevnanju žuljev. Zvečer smo se poklonili spominu padlim borcem ob spomeniku v Primišlju, nato pa so domačini za nas pripravili ples.

Šesti dan – dan počitka za noge, saj smo se ta dan v glavnem vozili. Ustavili smo se na Plitvicah, nato v Otočcu, od koder sta 1943. leta naša in hrvaška delegacija skupaj nadaljevali pot do Jajca. V Otočcu je bilo tudi zasedanje ZAVNOH-a, ogedali pa smo si tudi muzej in spomenik. Naslednji postanek je bil v Titovi Korenici ob spomeniku NOB Like, od tod pa smo se odpeljali v Udbino.

Udbina, mesto, ki leži precej visoko na hribu nas je pričakal z močnim vetrom, ki je vseskozi grozil, da bo odpihal naše šotore. Tu smo imeli tudi dan počitka, kar pomeni, da so se odvijale razne interesne dejavnosti, izdaja biltena, stenčas, športna tekmovalja. Obiskal nas je tudi predsednik RK ZSMS Boris Bavdek ter skupaj z nami zvečer poizil k spomeniku venec padlim borcem tega področja.

Osmi dan – zopet pohod preko lepe pokrajine, preko Kuka (hriba) v Donji Lapac. Tu smo se zopet utaborili ob šoli, zvečer položili venec, mladi pa so za nas pripravili srečanje v dvorani, kjer nam je igral ansambel moderno glasbo. Ta dan smo imeli tudi predavanje o radio-amaterjih in predavanje o OZN.

Naslednji dan smo se z avtobusi odpeljali v Sib k spomeniku. Tu se je namreč začela vstaja Hrvaške. Po ogledu muzeja smo se peljali v Drvar – najprej k spomeniku. Od tu smo videli hišo, kjer so se 1944. leta borili mladi SKOJ-čevci, ki pa so vsi padli.

Ogedali smo si Titovo pečino in muzej pod njo.

Odpeljali smo se proti Bosanskemu Grahovu in tam postavili šotore. Ko smo zvečer plesali kolo ob tabornem ognju, nas je pregnal dež in tako smo nekateri celo „predčasno“ zaspali.

Deseti dan – dan hoje preko Livanjskega polja. Pihal je veter, a to nas ni motilo, bali smo se le dežja. Po 34 km hoje smo prišli v razvlečeno vas Bastari, ki leži ob robu Livanjskega polja, kjer so tla precej močvirnata.

Poleg raznih interesnih dejavnosti, smo imeli zvečer kulturni program ob spomeniku in nato še srečanje z domačini.

Preko pogorja Staretina smo se naslednji dan odpravili na zadnji marš – proti Glamoču. Na poti smo imeli tudi usposabljanje po programu in sicer streljanje s polavtomatsko puško, nudenje pomoči ranjencu, postavljanje šotora iz šotorskih kril.

V spominskem parku Ivo Lola – Ribar na Glamočkem polju smo položili venec in nato še nekaj kilometrov nadaljevali pot proti našemu taboru. Tokrat smo se ustavili v bližini Titovega mlina, kjer je nekaj časa Tito stanoval. V Glamoču smo ostali še naslednji dan, si ogedali mlin, spomenik, zvečer pa zaplesali ob glasbi domačega ansambla. Izvedli smo tudi kviz na temo Tito-partija-revolucija.

Iz Glamoča smo se preko Livna, kjer smo položili venec k spomeniku padlim, preko Bugojna odpeljali do našega končnega cilja – Jajca. Šotore smo postavili v KS Carevo polje pri osnovni šoli. V Jajcu smo ostali še en dan. Ogedali smo si stavbo, v kateri je bilo II. zasedanje AVNOJ-a, si pogledali muzej, domačini pa so nam – po skupinah razkazali mesto. Zvečer, ko je bilo srečanje z domačini, pa smo izvedli pravo brigadirsko poroko, ki je izzvala precej smeha – to je bil pa tudi njen namen.

Predzadnji dan – zapustili smo Jajce, vračali smo se domov. Ustavili smo se v Banji Lukii, na Kozari. Kozara, ki je doživela strašne boje v tretji ofenzivi sovražnikov, ima sedaj veličasten spomenik, ki izraža smrt in obenem zmago. V muzeju so nam prikazali tudi film o Kozari.

Jasenovac – drugo najstrašnejše taborišče v Evropi v 2. svetovni vojni. Nikjer na prostem ni niti malo videti, kaj vse strašnega se je tu godilo. Bolečino izpričuje le spomenik v obliki sveta, ki stoji osamljen sredi travnatga polja. Pravijo, da je trava tu bolj zelena kot drugje ... ne vem ... Toda Jasenovac je eno samo pokopališče. Ze, ko so kopali za muzej, so izkopanine potrdile, to pa potrjujejo tudi delovne akcije v okolici.

Da, v bližini je utaborjeno tudi naselje MDA Jasenovac 80. Kljub temu, da so jih naši že mesec prej obvestili o našem prihodu, oziroma o skupnem večeru v njihovem naselju, so na to očitno pozabili. Nekateri so odšli v kino, štab pa je imel konferenco: „Niso mogli!“ – Čudno kovanje bratstva in enotnosti!

Odepljali smo se v Novsko ter ob pesmi čakali na vlak z odhodom ob 2.40 uri zjutraj. Dočakali smo napolnjen vlak ter se tako posedli in polegli kar po hodnikih.

V Ljubljani smo imeli še brigadno konferenco in kosilo – nato pa tisto, kar smo hoteli oziroma bi najraje pozabili – slovo.

Bilo je težko – kot vedno. Dobro smo se razumeli, skupaj smo prehodili 190 km dolgo pot, posebno dobro smo se razumeli z vojaki, ki so bili z nami. Bili so zelo tovariški in tudi sami so se dobro počutili med nami.

Na koncu smo izrazili željo, ki je bila vseskozi prisotna, namreč, da bi se tega pohoda udeleževali pohodniki iz vseh republik – prav tako kot 1943.

Kristina KRIVEC

(Nadaljevanje s 7. strani)

Dragoceni kubični metri izdelka – visoko kakovostnih kartonov v Papirnici Količevo

lizaciji, sprejeta in da bomo z njo dosegli smotrno izkoriščanje vseh vrst odpadnih surovin.

POROČEVALEC: Kaj pa je narejenega na tem področju v naši občini?

ODGOVOR: Že dosedaj smo se dogovarjali za posamezne akcije, ki sta jih organizirali Unija papir servis in Rdeči križ. Te akcije so dobro uspele. Toda šli smo še korak dalje. Pri novem vходу v delovno organizacijo – KS III – smo skupaj z Unijo papir servisom odprli odkupno postajo, kjer dnevno odkupujemo vse količine, ki jih pripeljejo posamezniki. Odkupna cena ne glede na vrsto papirja znaša 1,50 din za kilogram. Ta odkup se vrši vsak dan od 6. do 14. ure in tisti, ki pripelje papir dobi le – tega takoj

plačanega, tisti ki pa pripeljejo papir popoldan pa lahko dvignejo denar naslednji dan. Navedena cena 1,50 din za kilogram je dogovorjena tudi kot odkupna cena za šole in druge organizacije.

Kaj vse je odpadni papir in o odkupu pa lahko bralci razberejo v posebnem obvestilu, ki ga objavljamo kot sestavni del tega članka.

Ob koncu smo se zahvalili za razgovor in se razšli v naslednjem prepričanju (če še ni, pa upamo, da bo): Z VSAKIM KILOGRAMOM ODPADNEGA PAPIRJA LAHKO POMAGAMO DRUŽBI, VARUJEMO OKOLJE IN DOPRINAŠAMO K VAROVANJU NAŠIH GOZDOV IN NARAVE.

Pogovarjal se je: Karel Kušar

Kdo je kdo med domžalskimi ansambli?

Marsikdo izmed mladih fantov in deklet včasih vzame v roke kitaro, se od prijateljev nauči pet akordov in „one man band“ je tu. Nešteto jih je, ki bolj ali manj zavzeto brenkajo in prepevajo pesmice Dylana, Beatlov, Cohena... Nekaj izmed njih pa se odloči in sestavi svojo skupino, ansambel ali „band“, kakorkoli se pač takile kletni ansambli imenujejo. Mnogo odrekanja je treba včasih za nakup opreme, marsikatero uro prostega časa je treba vložiti v vaje, možnosti za nastope pa so relativno manjgne. Zato se je OO ZSMS Slavka Šlandra odločila, da jim to omogoči, da pokažejo kaj znajo.

ANSAMBEL „CIRUS“

Namen te kritike je, da oceni glasbeno vrednost tega nastopa. Kriteriji so seveda drugačni kot pa če bi ocenjevali klasično glasbo. Prvi je nastopil ansambel „Cirus“, edini s predstavnico ženskega spola Ireno Končina, ki jo moram tudi najbolj pohvaliti. Obiskuje nižjo glasbeno šolo, kar se ji pri igranju nedvomno tudi zelo pozna. Izvajanje je bilo dokaj solidno in presenetljivo dobro uglaseno. Nekoliko me je motil preveč hreščec zvok kitare in basa, kar pa je verjetno krivo neustrežno ozvočenje in instrumenti, ki so napravljeni doma! Bobnar in pevec sta svojo nalogo solidno opravila. Posebne tehnike in sposobnosti ansambel sicer ni pokazal, vseeno pa so svoj zvok in muziciranje zelo popravili od zadnjega nastopa v predverju hale Komunalnega centra.

„KOBRE“ IZ PRESERIJ

Drugi je prišel na oder ansambel „Kobre“ iz Preserij. Preveč zvezdniško obnašanje, neresnost članov in neumestno besedičenje bobnarja je prispevalo k temu, da smo nad njihovim nastop zelo razočarani. Ko so fantje nastopili z ansambelom „Selekcija“ v hali Komunalnega centra v Domžalah, so dokazali, da zmorejo tudi dobro zaigrati, vendar si vseeno takih napak ne bi smeli privoščiti. Dobra šola za vse ostale! Kaj več pa o njihovem igranju prav zaradi tega ne bi govoril. Ansambel sestavljajo: basist, bobnar, orglar in dva kitarista.

„KUSTIK TRI“

Trije prijatelji, ki so se seznanili verjetno v šoli, so sestavili zanimivo in izvorno instrumentalno kombinacijo akustičnih kitar in klarineta — „Kustik tri“. Zaradi neustreznega ozvočenja so delovali dokaj blede. Harmonije so bile preproste, tudi niso pokazale posebne virtuoznosti, so pa seveda prijetna osvežitev. Klarinetistu Zoranu Potočanu se je poznala glasbena izobrazba in je svoja sola dokaj zanimivo vpletel v skupno igro. Mogoče bo več sreče z zvokom kdaj drugič.

ANSAMBEL „S74“

„S74“, verjetno najbolj prekaljena in najstarejša skupina (po povprečju starosti in po delovanju), je seveda po slabih nastopih prejšnjih dveh „vžgala“. Postava: dve kitari, basist, orglar in bobnar. Njihovo igranje bi lahko zelo enostavno ocenili: izredno dober kitarist Iztok Končina je v skladbi Santane — Evropa pa tudi drugače s solom dokazal, da mu ni para v dvorani, čeprav je tudi njemu nagajal zvok. Tudi Marko Mokorel je s skladbo Shadowsoa

pokazal, da zna lepo igrati. Ostali trije so delovali blede, a vseeno sigurno in so vsak po svoje prispevali k zvoku ansambla. Občinstvo je bilo z njimi zelo zadovoljno in jih je temu primerno z aplavzom tudi nagradilo.

ANSAMBEL „HRUP“

Na koncu je „prišopal“ na oder „Hrup“. Klasična rock n roll postava (dve kitari, basist, bobni), je zaradi slabega bas ojačevalca dokaj prazno zato pa toliko bolj hrupno zvenela. Največji del izvajanja leži na kitaristu Radotu Černetu, ki je edini tudi pel, kar je za počasne skladbe nedvomno velika pomanjkljivost. Dokaj atraktiven nastop je verjetno bil bolj zanimiv kot pa samo igranje.

KAKO PA V PRIHODNJE?

Pravimo, da se na napakah učimo. Nekaj smo jih storili tudi tu: ozvočenje je bilo zelo slabo in je eden glavnih krivcev za slab zvok. Občinstvo, ki je bilo zelo disciplinirano, je sedelo predaleč od odra in je bil stik z njim nemogoč. Tudi akustičnim izvajalcem bi bilo drugič treba omogočiti boljše pogoje.

Skladbe so bile nasploh zanimivo izbrane. Slišali so Santano, Animalse, Deep Purple, Hendrixa, CCR, Shadows in mnoge druge. Predvsem pa ni bilo disco glasbe, kar je zelo pohvalno za vse.

Dokaj uspešen poizkus izmenjave znanja, izkušenj, prijateljstva in zabave, je upajmo zadovoljil vse poslušalce in nastopajoč. Jasno, da posebnega znanja od vseh skupaj nismo mogli zahtevati, vendar lahko čez nekaj let pričakujemo, da se bodo razvili v mnogo boljše ansamble kot pa so sedaj, ko že kot mladinci igrajo tudi dokaj zahtevne stvari sodobne pop glasbe. ROC

Stoletje domžalske pošte

Na podlagi objave v našem časopisu, da naj občani pošljejo zanimiva gradiva, ki pojasnjujejo delo in razvoj domžalske pošte, so se nekateri občani že odzvali (Vida Ušeničnik, Tone Ravnikar, Mitja Župančič, Franc Janežič). Danes nekatere njihovih zanimivih dokumentov že objavljamo.

Vendar pa, ker še želimo do konca leta bralcem še predočiti čimveč podobnega gradiva, prosimo vse, da pisane ali tiskane zanimivosti, ki zadevajo pošto, pa tudi stare razglednice ali fotografije Domžal, dopisnice ter drugo pošljejo (proti zagotovitvi vrnitvi) tov. Francu Janežiču, Domžale Roška 1.

Gradivo bo uporabljeno tudi na razstavi ob 100-letnici pošte v Domžalah.

Najstarejši je podpeški žig! Pošta v Podpeči pri Lukovici je najstarejša pošta na Kranjskem, saj je začela delovati že leta 1844. Žig je torej iz tega leta in je najstarejši med vsemi prisotnimi dokumenti, ki smo jih v naši akciji prejeli.

Žig najstarejše pošte na Kranjskem — PODPEČ pri Lukovici

Občinska konferenca ZRVS Domžale:

Poudarek usposabljanju ...

Tudi v letošnjem letu poteka v organizaciji občinske konference ZRVS vojaško usposabljanje in idejno-politično izobraževanje. V ti dve obliki usposabljanja rezervnih starešin, ki so se v 36 urah pouka izpopolnjevali tako individualno kot tudi kolektivno na vajah na terenu in tudi teoretično v vojaški teoriji in taktiki po programu občinske konference ZRVS Domžale.

Poleg strokovnih predavanj z vojaškimi temami so dajali pomemben poudarek tudi idejno-političnemu izobraževanju, saj so doberšen del časa posvetili tem temam. Seznanili so se z oceno gospodarske, politične in varnostne situacije v občini, pa tudi s konkretnimi nalogami ZRVS v zvezi s tem. Ob tem so se tudi seznanili z različnimi oblikami samozaščitnega delovanja v združenem delu in v krajevnih skupnostih.

Ob koncu spomladanskega dela izobraževanja so rezervne vojaške starešine opravljale preverjanje svojega znanja po krajevnih organizacijah, doseženi pa so bili prav dobri rezultati.

Za jesensko sezono v občinski konferenci načrtujejo nadaljevanje vseh oblik usposabljanja po sprejetem programu dela, tako da upravičeno pričakujejo uspehe, kakršne so predstavniki Zveze rezervnih vojaških starešin občine Domžale dosegli v preteklem letu tako v republiškem kot tudi zveznem merilu.

V Domžalah pričakujejo, da se bodo v znatnem številu udeležili omenjenih oblik usposabljanja tudi tisti predstavniki krajevnih skupnosti in združenega dela, ki se v teh sredinah ukvarjajo s SLO in družbeno samozaščito.

Ansambel KOBRE — spogledovanje s punkom

Oživelimi spomini:

Franc Leskošek-Luka in Miha Marinko v Domžalah

Od avgusta lanskega leta preživlja jesen svojega življenja v Domu upokojencev v Domžalah Filip BERNARD, z imenom katerega so povezani številni dogodki v predvojnih letih in prvih vojnih mesecih leta 1941. Tovariš Bernard je namreč stanoval v Ljubljani, v Vodnikovi 27, kjer je nekaj časa živel in deloval tudi tov. Leskošek. Tega snidenja v Domžalah sta se udeležila tudi predsednika Občinskih odborov ZZB NOV Ljubljana-Siška in Domžale Cveto Novak in Alfonz Avbelj ter predsednika občinskih skupščin Franc Dejak in Jernej Lenič.

Pri obujanju bogatih spominov iz revolucionarnega dela tovarišev Leskoška, Marinka in Bernarda je potekal sproščen pogovor o delu komunistov pred vojno in številnih doživljajih v prvih mesecih okupacije. Ponovno so oživelimi spomini na pogosta shajanja z Lukom v Bernardovem stanovanju, številne sestanke širom Slovenije, kjer se je v praksi, med množicami uresničevala ideja partije, premnoge stavke in tesnega sodelovanja z Borisom Kidričem, Edvardom Kardeljem, Tonetom in Vido Tomšič ter drugimi člani CK KPS ter komunisti. Med vsemi spomini so bili najbolj živo prisotni tisti, ki so povezani z 22. junijem 1941. Teda dne je bilo ob namerani poroki Marinka z Mico Šlandrovo delovno srečanje v Grosupljem, ki ga je pripravljala skupaj z nekaterimi tovariši Vido Tomšič. Toda do tega srečanja ni prišlo, ker je ta dan nacistična Nemčija napadla Sovjetsko zvezo, kar so Leskošek in drugi zvedeli iz jutranjih radijskih poročil. Tovariš

Leskošek je takoj sklical člane CK KPS, ki so živeli v Ljubljani in tako je bil ta sestanek v Bernardovem stanovanju. Pomembnost tega setanka je v tem, ker je bil na njen sprejet sklep, da se takoj ustanovi Vrhovno poveljstvo slovenskih partizanskih čet. Komandant je postal Franc Leskošek, komisar pa Boris Kidrič, katerega je po 15. juliju zamenjal Miha Marinko, ker je tovariš Kidrič prevzel druge dolžnosti.

Novo vodstvo je skupaj z vodstvom OF začelo spontane priprave na oboroženo vstajo, do katere je na Slovenskem prišlo mesec dni kasneje, ko je počila prva partizanska puška. Plamen upora je zažarel z vso močjo in naznanil okupatorjem in domačim izdajalcem da bo Komunistična partija skupaj z množicami začela uresničevati program in boj za socialno in nacionalno osvoboditev.

Veliko je bilo še spominov, ki so povezani z Bernardom, njegovim stanovanjem in v vsakem je del življenja revolucionarjev, ki so v najtežjih pogojih revolucionarnega ilegalnega dela načrtovali današnjo stvarnost.

Čeprav vsako leto ob občinskem prazniku občine Šiška oživijo ti spomini, pa vendar ostaja še toliko stvari in drobnih dogodkov, s katerimi so bili življenjsko povezani nešteti revolucionarji, med katere spadajo tudi tovariši, ki so se srečali v Domžalah z željo, da se kmalu zopet vidijo in se ponovno vrnejo v spomnih v težke, toda veličastne čase naše zgodovine.

Karel KUŠAR

Edina v domžalski občini:

Kurirska postaja G-9

Ob praznovanju krajevnega praznika KS Prevoje bodo septembra odkrili spominsko obeležje kurirjem, ki so bili člani kurirske postaje ali karavle G-9. Ker so vse postaje delale približno enako, smo se odločili, da obiščemo tov. Ivana Gostič-Radota, ki je bil sicer namestnik komandirja G-9, ki je delala od druge polovice septembra 1943. leta v fovskih gozdovih. Še prej pa si lahko preberemo odlomek iz knjige KLIČE GLAVNI ŠTAB, kjer je o tej postaji zapisano naslednje:

Poleg kurirske postaje G-9 na Žirovskem vrhu je imela enako številko tudi postaja s sedežem na območju Lukovice in Tuhinja. To je bila zadnja postaja gorenjskega relednega sektorja v smeri Stajerske, zvezo pa je vzdrževala z G-7 (Stahovica-Kamniška Bistrica) in s

štajreskima postajama S-20 in S-21. Kurirji s te postaje so skupno z obveščevalci in političnimi aktivisti izvedli tudi več uspešnih vojaških akcij. Po drugi strani pa so tudi Nemci 6. januarja 1944 izsledili postajo in jo leta 1944 iznenada napadli. Ob tej priložnosti so

Filipa Bernarda sta obiskala v Domu upokojencev revolucionarja Miha Marinko in Franc Leskošek - Luka

trije kurirji padli, trije so bili ranjeni, izgube pa so utrpeli tudi napadalci.

Tako torej knjiga, kako pa je bilo tedaj med NOB, v času hajk in napadov, sovražnega terorja in izseljevanja, pa nam je pripovedoval namestnik komandirja kurirske postaje G-9 tov. Gostič Ivan-Rado, katerega smo obiskali na njegovem domu na Prevojah. Prijeten sogovornik je in zelo dober spomin ima. Dogodki kar vro iz njega, pri tem pa mu pomagajo tudi domači, katerim je že velikokrat povedal o težkih pa vendarle svetlih dneh in mesecih zanj in za njegove tovariše.

Kurirska postaja G-9 je bila ustanovljena v drugi polovici septembra 1943 in sicer so v njej navadno delali kurirji domačini, ki so zelo dobro poznali teren. V večini so prihajali iz Kamniško zasavskega bataljona in Šlandrove brigade in so bili zelo zanesljivi in hrabri. Postaja je bila ustanovljena po dekretu Vrhovnega štaba in sicer z nalogo, da vzdržuje zvezo med Primorsko in Dolenjsko. Bila je zelo gibljiva in kurirji, bilo jih je od 5 do 7, so se stalno prilagajali sovražnikovemu gibanju. Kot je poudaril naš sogovornik, je bilo zanje pomembno, da prenesejo pošto varno do naslovnika. ne pa da sodelujejo v borbah, čeprav so se jih tudi udeleževali. Bivali so v šotorih ali kar na prostem, hrano pa so jim zbirali odbori AFŽ. Vso hrano je zbirala tov. Prašnikar Katarina, ki danes še živi v Domžalah in ki je ena izmed najbolj zaslužnih, da je postaja dobro delala. Ko že omenjamo sodelavce, naj povemo, da je kurirjem veliko pomagala tudi obveščevalna služba, ki jo je na območju Prevoj vodila tov. Rak Marija. Prav pred Gostičovo hišo, ki stoji ob glavni cesti je bila v primeru nevarnosti napeta bela rjuha, ki je bila kurirjem vodilo pri prehodu čez cesto. Taki prehodi so bili tudi najbolj nevarni, zato so kurirji pri tem sodelovali, se posluževali raznih ukan kot na primer da so se preoblačili v kmečka oblačila in tako dalje.

Ko sogovornika vprašamo, kako dolgo je moral hoditi posamezen kurir, pravi, da od ure, ure in pol pa tudi več. Če je bilo pismo označeno z R je to pomenilo, da mora iti prav hitro naprej in tedaj so se kurirji še posebej potrudili. Sama postaja je imela sprva zvezo z Izvršnim odborom KPS in OF v

Gostič Ivan-Rado

Kamniku in sicer se tov. Gostič spominja tov. Tinka, ki je padel, njega pa je nasledil tov. Marjan. Prvi komandir postaje je bil tov. Kveder Mavricij - Drnač, ki je padel, za njim pa je do konca vojne to dolžnost opravljal tov. Gostič Janko-Jur, ki še danes živi na Prevojah. Sam je vseskozi opravljal dolžnost namestnika komandirja in sicer je vodil knjige, v katere so vpisovali pošto, žiga njihova postaja ni imela, sprejemal direktive, vodil personalne knjige, ki so jih kasneje skupaj z vsemi dokumenti poslali v Kranj na štab. Ko ga vprašamo, če je bilo veliko dela, nam pove, da v začetku ne, pač pa so v letu 1944 posebno v prvi polovici prenesli zelo veliko pošte, literature in knjig, vodili pa so tudi funkcionarje in sicer nemalokrat je kurir sam opravil pot od Kolovca do Save.

Vse postaje so bile zelo dobro organizirane in do čakanj posameznih kurirjev skoraj ni prihajalo. Zamude so bile zaradi sovražnih zased, večkrat se je zgodilo, da se je kurir ranjen privlekel do dogovorjenega mesta, kjer sta izmenjala podpise in pošto ter odšla vsak na svojo stran. Tov. Gostič te poti primerja z glavnimi žilami v človeškem telesu, kajti radiopostaj tedaj skoraj ni bilo oz. zelo malo in v glavnem so bile enote odvisne od obvestil, ki so jih prenašali kurirji.

Žal je bila postaja verjetno izdana in januarja 1944 so jo na Stegnah napadli Nemci in 3 kurirje ubili, med njimi je bil tudi njegov brat, dva pa sta bila ranjena,

(Nadaljevanje na 14. strani)

Odprto pismo Francu Kondi, direktorju PTT — TOZD Domžale

Spoštovani direktor!

Že kar nekaj let je tega, kar smo se v občini odločili, da naj občani svoje glasilo prejmejo brezplačno na dom. Informacije, ki jih naš „Občinski poročevalec“ prinaša, naj bi prišle v sleherni gospodinjstvo.

Napisal sem NAJ BI — ker v vsako gospodinjstvo ne pridejo! Delavska univerza, ki naše glasilo tiska, natisne dovolj izvodov in lahko si mislite, da ni potrebno malo dela, da so vse pošiljke pripravljene v expeditu in odpeljane na pošto, kjer jih sprejmejo vaši poštni uslužbenci . . .

Do tu je vse lepo in prav, naprej pa ni, ker ogromno gospodinjstev svojega časopisa ne prejme. Zakaj ga ne prejmejo vsa gospodinjstva veste najbolje vi, mi pa lahko le domnevamo in poslušamo (nepreverjene in morda tudi zlonamerne trditve), da nekateri nedisciplinirani poštarji nočejo raznašati glasila, ker imajo še za siceršnje delo prenizke osebne dohodke, da se za to delo „puntajo“ itd. Morda je temu res tako, morda ni, gotovo pa je, da ste za znesek 195.900,00 din (toliko je pošti za raznašanje Občinskega poročevalca lani plačala Delavska univerza), dolžni poskrbeti, da je plačana poštna storitev — tudi opravljena.

Prepričan sem, tov. Konda, da vaša delovna organizacija ali vi osebno kot potrošnik zahtevate, da stvar, ki ste jo plačali, tudi prejmete. V imenu bralcev, ki časopisa ne prejmejo in v imenu Delavske univerze zato upravičeno zahtevam od vas, da vaša ustanova zagotovi raznašanje „Občinskega poročevalca“ prav vsem gospodinjstvom, kajti poštnina je plačana prav za vsak izvod časopisa. Vi kot odgovorna oseba v vaši temeljni organizaciji pa ste dolžni z ustreznimi ukrepi poskrbeti, da bodo plačane storitve tudi opravljene.

Lahko nam v odgovoru na tole pisanje odgovorite, da raznašanje „Občinskega poročevalca“ prav vsakemu gospodinjstvu ne morete zagotoviti, toda v tem primeru tega tudi zaračunati ne morete — in ne smete! Verjamem vam, da bi bilo najudobneje, da vam Delavska univerza nakaže ter (skoraj) dvajset starih milijončkov, časopisa pa potem ne bi bilo treba raznašati.

Tako seveda ne gre, kot tudi ne gre, da bi za plačilo v vaši ustanovi slabo opravljali poštno storitev.

Ob koncu vam moram priznati, da delo poštarjev nasploh in domžalskih posebej glede na njihovo težavnost, delo z ljudmi in ostale težke delovne pogoje, izjemno cenim, da sem z njihovim siceršnjim opravljanjem njihovega dela zadovoljen, zadovoljen pa

bi bil še bolj in občani tudi — če bi nam vaša temeljna organizacija v resnici zagotovila to, kar je plačano.

Tedaj tudi množičnega pisarjenja in množičnih zahtev občanov: „Zagotovite nam dostavo Občinskega poročevalca,“ ne bo več!

Tovariški pozdrav!

Matjaž Brojan
odgovorni urednik „Občinskega poročevalca“

Odgovor na odprto pismo v zvezi z dostavljanjem Občinskega poročevalca:

Prav gotovo je dolžnost PTT, da svoje delo vestno in kvalitetno opravlja, tako tudi v primeru raznašanja in dostave Občinskega poročevalca. Vendar nam glede dostave Občinskega poročevalca ni znano, da bi bilo naše delo tako nekvalitetno kot pišete v svojem odprtem pismu. Na naše upravnike pošt oziroma direktorju ni bilo do sedaj nobenih pismenih ali ustmenih opozoril ali pritožb. Če ste bili o tem obveščeni vi, bi nam bilo vaše sporočilo zelo dobrodošlo. Le tako bi lahko ustrezno ukrepali in morebitne pomanjkljivosti tudi odpravili.

Zato želimo in zahtevamo točne podatke, katera gospodinjstva ali področja Občinskega poročevalca ne prejmejo redno. Tudi z uredništvom glasila smo se pogovarjali o problematiki dostave, vendar je bila razprava zgolj načelna, saj niso bile nikoli podane točne in dokumentirane pritožbe, kje je bila dostava slaba in časopis ni bil dostavljen. Lansko leto nas je uredništvo obvestilo o anonimni pritožbi zaradi slabe dostave na področju Črnega grabna. Na probleme smo na delovnih sestankih in celo na zborih delavcev opozorili pismonoše in upravnike pošt.

Na koncu le še podatek, da naši pismonoši povprečno dostavijo 11.000 nenaslovljenih izvodov ene številke Občinskega poročevalca in da so v lanskem letu tako skupno dostavili več kot 200.000 izvodov tega glasila. Zavedamo se, da pri takšnem številu prihaja do napak, da naše delo ni čisto brezhibno, zato opozarjamo in tudi pozivamo pismonoše in upravnike pošt, da delo vestno opravljajo. Ob tej priložnosti pa pozivamo tudi krajanje, da obveste upravnike pošt o nerednem dostavljanju Občinskega poročevalca. Prepričani smo, da bo tako napak manj in zadovoljstvo na obeh straneh večje.

Za TOZD PTT DOMŽALE
Franc KONDA

(Nadaljevanje s 13. strani)

okupator pa je kaznoval tudi domačine. Kljub tem izgubam pa postaja ni nehala delati in sogovornik se rad spominja uspešnega dela v bunkerju njegove rojstne hiše. Tudi pri izdelavi bunkerja, ki je bil v kuhinji za štedilnikom je sodelovala tov. Prašnikar Katarina, ki je ob veliki pomoči Gostičeve mame tudi stregla skritim kurirjem. Tedaj so hišo zasedli Nemci in kar tri tedne ostali v njej. Skriti kurirji so trpeli hude muke, ker se niso mogli premakniti, obe ženski pa sta spali kar pred kuhinjskimi vrati, da kdo od Nemcev slučajno ne bi odkril bunkerja in v njem skritih 5 kurirjev.

Pomembna je bila povezava kurirjev z dvojkami ali trojkami po vaseh, ki so skrbele za posamezne funkcionarje, sogovornik pa se tudi spominja, da so često oddajali pošto za Maruško, ne da bi pravzaprav vedeli, kdo je to. Povezovali so se z G-7 in S-20 in S-21 ter z postajo v Dolskem.

Ko ga povprašamo, če se spominja kakšne posebne akcije, pri kateri je sodeloval, se hudomušno zasmee in začne pripovedovati, kako je kot domačin sodeloval pri

napadu Šlandrove brigade na tovarno v Jaršah in so ob tej priliki ujeli kar dva Nemca. Ko so enega izmed njiju ustavili v Črnelem in mu vse pobrali, vrnilo pa osebne stvari, v to kar ni mogel verjeti in jim je ponujal, naj jih vzamejo.

Povprašamo ga tudi, kako je bilo s temi postajami ob koncu vojne. Sam je po dekretu o razpustitvi teh postaj odšel skupaj s kurirji v Kranj, kjer so bile ustanovljene enote KNOJ, s katerimi je odšel na mejo.

Še in še je spominov, veselih in žalostnih dogodkov, ki pa se jih ne da zapisati tako, kot so se v resnici zgodili, je mnenje našega sogovornika. Pokaže nam še svojo torbico, v kateri je prenašal pošto, pa ovitke od zemljevidov, svinčnike in slike svojih tovarišev, ki so še živi ali pa so padli. Vse to skrbno hrani in lepi in žalostni so spomini na tiste dni, žalostni, ko se spomni na svoja dva padla brata in veseli, ko se spomni, da je tudi sam prispeval v mozaik, ki je sestavil našo svobodo. Tu so spomini na padle tovariše Kveder Mavricija—Drmača, Pevec Martina—Verce, pa Pristov Janeza—Tarzana in Kveder Janka—Goloba, ne pozabi niti na

P.s.: Občane domžalske občine, ki niso prejemale redno ali pa Občinskega poročevalca „še vedno ne prejmejo, prosimo, da sporočijo svoje ime, priimek in naslov. Uredništvo Občinskega poročevalca“, Domžale, Ljubljanska 94, tel. 721—686, omenjeno pa lahko sporočite tudi Delavski univerzi.

Uredništvo

Češka Franca—Nandeta, Žebovec Cirila—Radka in Juhart Silva, tu pa so še tovariši, s katerimi se bo ob prazniku KS Prevoje srečal, kajti oni so grozote 2. svetovne vojne preživeli in posredujejo jih današnjim rodovom. To so Gostič Janko—Jur, Burja Mihael—Rado, Prašnikar Katarina, Keršič Jože—Jože, Lukman Janko—Janko.

Hvala za razgovor tov. Gostič in še veliko zdravja!

Vabimo vas, da se v nedeljo, 21. septembra ob 10. uri udeležite odkritje plošče v spomin na kurirsko delo na Prevojah. Posebej vabljeni kurirji, borci, aktivisti in tudi ostali prebivalci.

Vera Vojska

KARATE

VPIS NOVIH ČLANOV

Karate klub Domžale vpisuje nove člane od 1. do 18. septembra 1980. Program treningov obsega karate, aikido, jiujutsu in nunchaku. Vpišete se lahko vsak torek in četrtek od 18. do 19. ure v Hali KC Domžale.

Treninge vodita: mojster karateja 2. Dan: Slavko Šorotar in mojstrski kandidat 1. kyu — Dušan Zajc.

Če bo dovolj kandidatov, bo ločena pionirska šola in rekreativna vadbena karateja in samoobramba. Zato vabimo k vpisu vse občane!

Vabljeni!

Dober dan, domžalski občan:

Stane Kovač-Keber

Tokrat sem se namenil, da obiščem Staneta Kovača—Kebra, lastnika znane najstarejše gostilne „Pri Kebru“, gostilne, ki skrbi za dobro počutje gostov, predvsem Domžalčanov, prav gotovo že 100 let, če ne še več. Po čem to sklepam? V mengeški poročni knjigi je zapisano, da se je leta 1902 Stanetov oče Andrej iz Zgornjih Domžal št. 33 (to je bila nekdanja hišna številka za Kebrovo domačijo), kot 24 letni samski krčmar poročil s 24 letno samsko krčmarjevo hčerko Franco Janežič iz Zgornjih Domžal št. 13 iz nekdanje zelo znane Čednikove gostilne, ki je bila pred leti podrt in je stala nasproti vhoda v tovarno Toko, obrat 1. Tu je tudi podatek, da je bil Andrejev oče Franc, ki je bil ob priliki Andrejeve sklenitve zakona 1902 že pokojni, prav tako krčmar.

Iz mengeškega Statusa animarum iz leta 1811 je razvidno, da je Kebrova domačija, nekdanja kajža, spadala pod Hoffernsche Gult graščino Brdo pri Lukovici.

Stane Kovač — Keber

Keber ima dolgo zgodovino

In od kod ime pri Kebru? Prvotni lastnik tega posestva je bil Jožef Keber, doma iz dobske fare, najverjetneje iz Krtine, ki je umrl leta 1836 star 74 let. Poročen je bil z Jero Kavčič iz Preske, župnija Sora pri Medvodah. Le—ta je domačijo prodal očetu Stanetovega starega očeta Francu Kovaču, ki je bil leta 1807 rojen na Brdu, župnija Ihan, in se je 1835 poročil z Marijo Konič. Kmalu po poroki pa se je preselil v Domžale.

Stanetov oče Andrej je bil dolgoletni občinski odbornik, več let tudi podžupan. Odbornik je bil tudi leta 1925, ko so bile Domžale (v tem času je bil župan Anton Skok), povzdignjene v trg. Ob tej priliki so se odborniki tudi slikali in tako imamo ohranjeno prvo sliko domžalskih občinskih odbornikov.

Nekaj podatkov sem že nanizal, sedaj naj pa opišem prav Staneta Kovača—Kebra, ki mu je namenjen današnji sestavek. Rojen je bil leta 1913, torej izhaja še iz tistih časov, ki se jih stari ljudje tako radi spominjajo in poudarjajo, da je bilo takrat lepo in da so se težki časi pričeli šele s 1. svetovno vojno leta 1914.

„Kebri še ne bodo izumrli!

Stane je osnovno šolo obiskoval v Domžalah, prav tako pa tudi obrtno in se je izučil za mesarja in gostilničarja in tako prevzel očetovo obrt. Poročen je bil dvakrat. S prvo ženo Ivanka Janežič—Joževo iz znane domžalske družine se je poročil leta 1930 in imel štiri otroke.

Z drugo ženo Angelco Baloh iz Črnega vrha v Tuhinjski dolini se je poročil leta 1963. Iz tega

zakona se je rodil sin Stane, ki je izučen za kuharja.

Naj najprej opišem Staneta kot gostilničarja. Kot sem že omenil, je Kebrova gostilna ena najstarejših domžalskih gostiln. Njegov stari oče je tu imel gostilno, oče gostilno in mesarijo, Stane pred vojno mesarijo, po vojni pa samo gostilno.

Na sejmih je bilo pa živahno!

„Veš Tone,“ mi je nanizal spomine na čas v bivši Jugoslaviji, „najbolj smo bili veseli sejmih dni; v Domžalah so bili letno štiri sejmi; od teh sta bila najbolj znana sejem na dan sv. Ane in Miklavžev sejem, ko so imeli sejmarij stojnice pokrite s platneno streho od Kebrove gostilne pa vse do Senica. Posebno poleti so pričeli sejmarij prihajati na sejmišče že ob 4. zjutraj in preneka-teri, če je imel srečo pri kupčiji, je odšel domov v poznih večernih urah.“

„Stane, kaj vse so pa prodajali na sejmju?“ „Na sejmju so poleg živine krav, konjev, prašičev, ovc prodajali tudi blago, obleke, čevlje, kmečko orodje in posodje, prišli so tudi lončarji iz Komende in Mlake, pa Ribničani, skratka bilo je živahno ves dan.“

To je šlo jedače, pijače ...

„Ob tej priliki ste prav gotovo dosti prodali?“ „P.,O seveda, prodali smo po pol goveda — v juhi in mesu v kisu, po dve do tri ovce, ki smo jih pripravili v omaki, ponavadi tudi celo tele, pa 2 do 3 prašiče. Pa koliko se je stočilo pijače! 10 do 15 sodčkov piva, pa 100 do 150 litrov vina. Kasneje, ko tu ni bilo več sejmov, je bilo na prostoru pred našo gostilno, kjer sedaj stojijo stanovanjski bloki, skladišče lesa, kajti v Domžalah je bilo precej trgovcev z lesom, ki jih je gospodarska kriza v letih 1919 — 1932 spravila na boben, od leta 1931 dalje pa nogometno igrišče SK Domžale.“

Specialitete — nekoč ... in danes

„Pred vojno so bile naše znane specialitete: na roko rezane kranjske klobase, ovčje meso v omaki, enkrat ali dvakrat tedensko raki, v postnem času pa polži. Sedaj so pa naše specialitete: vampi, golaž, segedin, nadevana paprika, domače klobase in pečenice z zeljem, salama, želodec, kar vse pripravimo doma. Poleg tega pa pripravljamo jedi po naročilu. Ostale domžalske gostilne so pa imele tele specialitete: Restavracija „Pri Osetu“ je bila znaša predvsem po golažu in pivu, „Cenetova—Habjanova“ po pečenki, „Orehkova“ po obari, „Vidalitova“ po dobrem vinu, „Jožetova“ po „ta zelenem“ žganju, „Pri Ivotu — katakombah“ si pa dobil odlične sardele in dalmatinski prošek.“

In kakšno pijačo točite sedaj? „Vina imam sedaj največ iz Goriških Brd, cviček iz Gadove peč, kar vse

navajam sam, v poletnih mesecih pa stočimo precej piva in brezalkoholnih pijač.“

Vedno je treba naprej

Vidim, da sedaj zopet nekaj prezidavate? „Veš stara hiša je bila dvakrat popravljena in dvignjena. Več kot pet let oddajamo tudi tujske sobe, saj imamo eno 4 posteljno sobo, 2 dveposteljni in več enoposteljni sob. Pred približno 10 leti sem uredil posebno sobo v kmečkem slogu za zaključene družbe, kamor radi zahajajo domačini. Večkrat je bil v njej že tudi Miha Marinko, pa univerzitetni profesorji, pa slikarji, sem pa radi zahajajo tudi domžalski športniki. Sedajno dvoriščno stavbo bom pa preuredil in nadzidal za stanovanje. Poleti stočimo največ piva, saj imamo lep senčnat vrt, jeseni pa veliko sladkega mošta, ob posebnih praznikih pa gostje tudi radi srknejo domačega „ta zelenega“.“

„Kako si pa kaj zadovoljen z gosti?“ „Vse rajši se spominjam dni pred 2. svetovno vojno, ko so bili gostje in nasploh ljudje bolj družabni in sproščeni ter odkriti kot so danes. Čeprav se najraje spominjam predvojnih sejmih dni, pa se rad spomnim tudi dneva, ko sta bila pred leti v naši posebni sobi med Domžalčane sprejeta sedanji domžalski župan Jernej Lenič in ravnatelj Glasbene šole Domžale Stane Habe. Ta večer je bilo zares veselo.“

Povej mi še, kdaj je vaša gostilna odprta? „Naša gostilna je odprta vsak dan, razen sobote in nedelje od 7. ure zjutraj do 11. ure zvečer.“

Keber — steber domžalske obrambe ...

„Sedaj mi pa Stane povej, še nekaj o nogometu, kajti Domžalčani se te spominjajo tudi po tem!“ „Veš, najprej sem igral za SK Disk, pozneje pa, ko smo se nekaj sporekli, pa pri SK Domžale. Igrati sem pričel s 14 leti, nazadnje sem pa igral, ko mi je bilo 60 let. Bil sem nepogrešljivi branilec in levo krilo.“

Ali se iz svojega dolgoletnega sodelovanja spominjaš kakšnega posebnega dogodka? „O seveda. Pri ljubljanskem Primorju je igral pravi velikani Slamič. Ker pa jaz nisem bil posebno velik, sem mu nekoč švignil kar pod nogami in zabil gol. SK Domžale bi moral priti v ljubljansko ligo. Za ta vstop smo igrali v Ljubljani na igrišču Hermesa tekmo za vstop v to ligo. Ob tej priliki sem zabil tri gole, ki jih pa sodnik ni priznal. Zato sem mu primazal klofuto. In to je bilo dovolj, da nismo prišli v ljubljansko nogometno ligo. Veš in še to. Nekdaj smo bili pri tekmah prijatelji. Igrali smo z veseljem in s srcem. Vso opremo smo kupovali sami. Vladala je velika disciplina. Žal je tega danes vse premalo, zato tudi ni potrebnih uspehov.“

NOB: v 10. udarni ljubljanski brigadi

Stane, vem, da si sodeloval v osvobodilnem gibanju. Kako se tega spominjaš? „Za NOB sem pričel sodelovati že od vsega začetka. Leta 1942 sem bil zaprt v Begunjah. Ko so me spustili, sem nekaj časa delal na terenu, pred 9.9.1943 sem pa odšel v partizane in bil koncem novembra 1945 demobiliziran. Bil sem v 10. udarni ljubljanski brigadi, ki je bila v sklopu XV. divizije. Tu sem bil intendant, kasneje pa „fiskulturni“ referent. Po činu sem starejši vodnik.“

„Omenil si, da si bil v vojski „fiskulturni“ referent. In kako to?“ „Veš, pri domžalskem Sokolu sem bil že od otroka pa vse do okupacije in to najprej pri deci, naraščaju in članih.“

„Vemo, da si sodeloval v številnih društvih. Mi lahko poveš kje vse?“ „Pri domžalskih gasilcih delujem vse od 14. leta. Več let sem bil tudi predsednik društva. Več kot 10 let

(Nadaljevanje na 16. strani)

ROKOVNJAČEV STOLPEC.

Leta 1980 v početku junija meseca je bil lep sončen dan. V Kamniku je bil semanj. Po cesti, ki drži od Trzina do Kamnika, jezdil je dolg mož v pol kmetški obleki svojega iskrega jeklenega konca, parnega, neparnega pa je dal doma privezati v garaži. Konjiček pak bi želel hiter korak s ceste držati, čeravno je hotelo jezdeca iz sedla metati. Vzpenjal se je ta suhi mož, z pošitimi kavbojki in dolgimi nogami, akovarno je bil vaju sedeža na svojem sedišču.

„Hej, to je Obloški Tonček, avtoličar in plhmesetar,“ reče eden izmed kmetov, katere je samofrnik prejezdil na potu. „Od tega se včasih poceni kupi, čudno poceni.“

Izstopivši iz senčnatega boršta sem sredi polja jel praviti sejanjem ljudem, da ni pametno od Tončka kupovati. Njega jekleni konjički so vsi jako razdraženi, kajti Tonček opravi preveliko kilometrov po naših jako mizernih cestah. Pristopili so zavrsto še drugi in vsak je dal svoje pomišljanje.

„Mene jako interesira,“ je vzel besedo krepak hribovec, „kam gredo novci od tako zvanega bencinskega dinarja. Ako bi od vsacega litra v naše poti vložili vsaj en dinar, bi se vsa naša širša srenja lahko vozila po najmanje asfaltiranih stezah, morebiti pak po zlatih. Pa mi je Gropa nekaj pravil, da se zgoraj omenjeni sicer v istini drago prodaje, od tega pa ceste nič imeti ne morejo, kajti cvenk gre drugo pot.“ „Rokovnjači smo sicer pod varstvom dreves,“ je zazijal od sreče Bojec, „vseeno pa nam močno hodi po glavi tisti hudodelec, ki veli cesto zakrpati, potlej pa razkopati in zopet zakrpati in tako v nedogled. Ni še odcingljalo stokrat poldne, ko sem nekaj tacega videl na domžalskih ulicah. Kako pa naj se potlej izvede napad na pošino kočijo, prosim vas, ko pa iz dneva v dan ne veš, kje ima novi obvoz biti? Dasiravno smo obnovitev mesta pričakovali, pa ga toliko časa že likajo, da temu ni videti konca ne kraja. Ako se bo to razdiranje tako počasi nadaljevalo, mogli bi mesto brez pomislekov v Radrto preimeno-vati. Slišati pa je tudi, da glavne ceste in poti drugod po belem svetu popravljajo po ves ljudi dan in, bog mi je priča, tudi ko ni sončne svečave, pri nas pa še nekaj ur vkup ne moremo tega počenjati.“

„Čeravno je res in istina vse to, je jako bolj brezglavo s cesto v Mengšu,“ je jel razkladati Peter Toča. „Kako pot imajo, sam veš, vsaj si tri dni in noči kolovratil tamkaj. Lani so skozi Mengeš položili asfaltno prevleko, tisto tagrobo, zdajci pa noben več ne ve, kdo bo položil in dal še fino obleko. V Ljubljani gledajo po zraku, da nimajo več nobenih goldinarjev za to jako prometno republiško pot, na drugih mestih pa sicer vedo, da fini asfalt še ni položen, cvenka pa ravnatoko nimajo.“

„Mi, rokovnjači, že nismo krivi za te kolobocije,“ rečem blage vesti. „Akoravno nam delo ne diši prehadu, tisto kar storimo, storimo od nekdanj na brzino, dobro in čez noč.“

ZONTA

JOŽE BANFI – DVE ZLATI MEDALJI NA OLIMPIJSKIH IGRAH

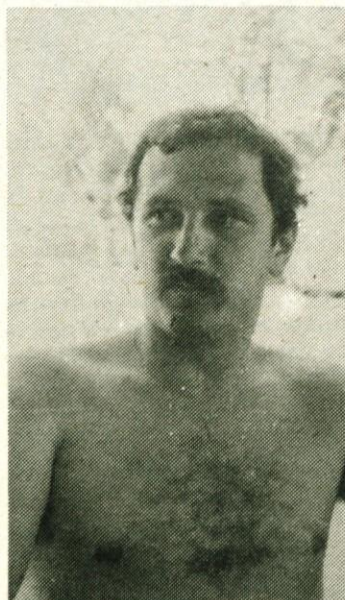
Na Nizozemskem, v mestu Arnhem so v začetku julija potekale olimpijske igre za invalide. Na njih je sodelovalo preko 2500 športnikov iz 42-tih držav, med njimi tudi Jugoslovani. Našo reprezentanco so sestavljali: paraplegiki, amputiranci, slepi in slabovidni ter oboleli za cerebralno paralizo.

Jože Banfi iz Trzina se lahko ponaša z izjemnim rezultatom. V plavanju je osvojil kar dve zlati medalji z novim olimpijskim in svetovnim rekordom in se še dvakrat uvrstil v finale. Poleg njega, ki je bil najuspešnejši tekmovalc naše reprezentance, so naši osvojili še dve zlati, pet srebrnih in devet bronastih medalj.

Jože je skromen športnik, ki o svojih športnih uspehih bolj redko govori, čeravno je na različnih mednarodnih tekmovanjih posegal po najvišjih naslovih in tako častno zastopal barvo Jugoslavije. Uvrstitev v olimpijsko moštvo je vsekakor veliko priznanje za vsakega športnika, toda Jože si je to uvrstitev pošteno zaslužil in jo tudi popolnoma upravičil.

Za olimpiado se je pripravil osem mesecev pod strokovnim vodstvom trenerja prof. Gorjanca. Pripravljen je bil zelo dobro, toda v primerjavi z drugimi športniki so bile njegove priprave preskromne in predvsem prekratko trajne. Za take vrhunske športnike in njihove dosežke bo v prihodnje potrebno najti več razumevanja in sredstev, če bomo hoteli obdržati korak z ostalimi in enakovredno tekmovali.

Globokar

Jože Banfi

MLADI LIKOVNIKI:

UMETNOST „IZVAŽAMO” V TUJINO

Prostori naših šol in vrtcev so opremljeni z likovnimi izdelki učencev. Zelja teh mladih likovnikov pa je, da svoje delo pokažejo tudi izven meja šole. Organizirajo razstave v delovnih organizacijah, udeležujejo pa se tudi različnih razstav širom Slovenije.

Letos so se odločili, da preko ZPM Domžale sodelujejo tudi na mednarodni razstavi. Vsako leto namreč indijska vlada organizira mednarodno razstavo otroških likovnih del pod naslovom „Shankarjev mednarodni otroški likovni natečaj”. V daljno Indijo so svoja dela poslali: Tina Roškar (VVZ), Mateja Peternel, Branko Stifitar, Irena Kunovar in Matjaž Ručman (OŠ Šlandrove brigade), Anica Pivec in Marta Hupič (OŠ Martin Koželj Dob) ter Albin Kovač in Sonja Račič (OŠ Olge Avbelj Homec).

C. V.

AKTUALNE DOMŽALSKE ZAGATE:

Joj, kam bi del?

Takole se je nekoč v neki temni noči nekdo vprašal v Aškerčevi baladi „Mejnik”, tako pa se vsak dan sprašujejo ne le Domžalčani, temveč tudi dobršen del občanov vse občine.

Tisti „Kam bi del?” velja smetem, ki jih občani nimajo kam odložiti. Denimo, občan R.B.! Pred dobrim mesecem je bilo, ko se je R.B. oglasil na ljubljanskem „Valu 202” in povedal kakšne težave ima s smetmi, ki jih vozi po vesoljni domžalski občini. Kjerkoli se s smetmi pojavi (kjer se mu dozdeva, da je smetišče ali pa so mu povedali zanj) povsod ga prepode z besedami, da smetišča tam ni, da je ukinjeno itd. Po takem popotovanju s smetmi se je končno z njimi vrnil nazaj domov in jih odložil – v garaži.

Pa niso vsi občani kot R.B. Smeti ne pripeljejo domov, pač pa se jih preprosto znebijo. Največkrat tam, kjer ni treba – na zelenicah, ob robu gozdov, jasad, ob cestah, na cestnih izogibalščih, križiščih – ali pa kar pred sosedovim pragom ali za njegovim plotom. Tako je pač . . .

Pa seveda ne bi smelo biti, če bi bilo smetišče dovolj. Takih, kjer bi človek lahko brez slabe vesti odvrget tisto česar ne potrebuje. Morda celo v kontejnerje, če že ima smeti, ki jih kot surovino družba še potrebuje . . .

Iz preprostega razloga, ker se vsaka krajevna skupnost smetišča in z njim seveda smradu, prahu, dima brani in poskrbi, da z enotno močno akcijo občanov smetišče v tej krajevni skupnosti izgine, z ne naglas povedano popotnico: Imejte ga kje drugje, tovariši, samo v naši krajevni skupnosti ne.

In tako ga nimajo ne v tej, ni ga tudi v drugih krajevnih skupnostih, med katerimi se vsaka zase na vse kripilje trudi, da ga na njenem območju ne odpro.

Tako smo brez njega in še bodo občani s smetmi na vozu ali tovorni prikolicci vozili po občini iskaje prostor za odlaganje smeti z Aškerčevim vzklikom: „Joj, kam bi del?”

M. Brojan

(Nadaljevanje s 15. strani)

sem bil tudi odbornik Gostinske zbornice v Ljubljani. Dolga leta sem sodeloval tudi v domžalskem nogometnem društvu in bil tudi več let predsednik. Sem tudi član ZB, kakor tudi član lovske družine. Več kot 15 let sem bil tudi občinski odbornik. Sem tudi častni član domžalske godbe, saj se domžalski godbeniki za prvomajsko budnico vedno radi oglasijo v naši gostilni, kjer pripra-

vimo že znameniti Kebrov golaž. Torej vidiš, da nisem imel malo funkcij.”

In kaj napišem za konce? Želim, da bi v dobro in znano gostilno Domžalčani in ostali gostje še naprej radi zahajali, da bi bili še naprej tako dobro postreženi z domačini specialitetami in dobro pijačo, ki jo bo Stane Kovač še dolgo, dolgo prinašal na gostilniške mize. To mu vsi želimo! . . .

Tone Ravnikar

Srečanje z danskimi šahisti

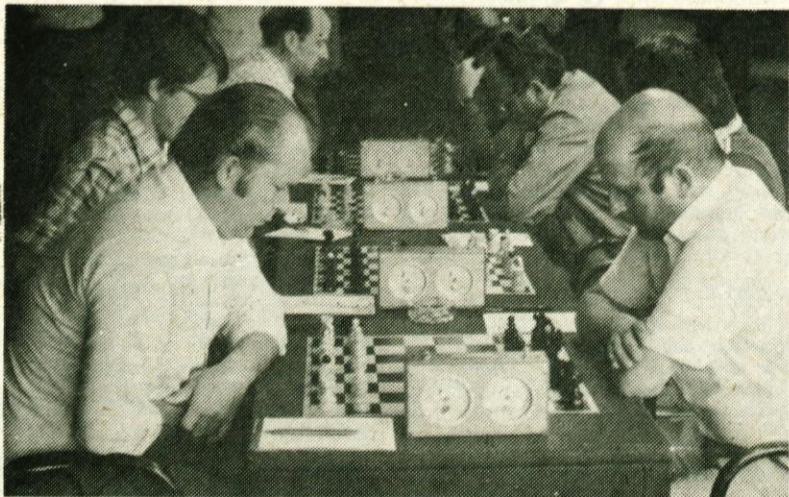
V okviru tradicionalnega sodelovanja domžalskega šahovskega društva z danskimi šahisti, še posebej iz Arhusa in Randersa, so se Domžalčani tokrat pomerili v prostorih Restavracije Slamnik z ekipo Norresundbya iz predmestja danskega mesta Allborg na severu dežele. Treba je povedati, da sodi omenjena ekipa v sam vrh danskega šaha, letos pa je osvojila tretje mesto v najmočnejši jakostni skupini Danske. Svoja ekipna zastopstva ima v vseh treh najboljših moštvenih tekmovanjih države. Domžalsko društvo ni igralo v najboljši zasedbi, saj se srečanja nista mogla udeležiti vele mojster Albin Planinc in mojster Iztok Jelen, vendar pa je ekipa kljub temu zaigrala odlično in visoko premagala solidne danske šahiste z rezultatom 6 in pol proti 2 in pol. Posamični izidi:

Bajec : Koolbak remi

Ivačić : Bjering 1 : 0
Karnar : Sorensen 1 : 0
Vavpetič : Pedersen remi
Kolar : Netzen 0 : 1
Galle : Pedrsen remi
Skok : Norgaard 1 : 0
Trampuž : Sonderstrup 1 : 0

Danske šahiste so med njihovim gostovanjem po Sloveniji, pred dvobojem v Domžalah so se Danci pomerili tudi z Mariborčani, spremljali nekateri člani domžalskega šahovskega društva. Treba si je le še želeli podobnih srečanj in krepiti prijateljstvo s šahisti dežele kot je Danska, kjer je šah zlasti priljubljena igra med mladimi. Pred leti je Šahovsko društvo Domžale gostovalo na Danskem, tega bi si želelo tudi zdaj, vendar pa te želje žal ni mogoče uresničiti zaradi pomanjkanja finančnih sredstev društva, ki komajda zadoščajo za redno dejavnost.

Jože Skok

Del domžalskih šahistov med dvobojem s šahisti z Danske

Perutnina Zalog

Skupne službe

61260 Polje pri Ljubljani
Agrokombinarska c. 84

Komisija za delovna razmerja TOZD Reja

O B J A V L J A za nedoločen čas prosta dela in naloge

2 DELAVCEV za oskrbo perutnine na farmi Ihan pri Domžalah.

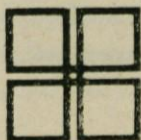
Kandidati morajo imeti osnovno šolo in nad 3 mesece delovnih izkušenj.

Poskusno delo traja 2 meseca. Osebni dohodek je približno 6.700,00 dinarjev.

Ponudbe morajo kandidati poslati na naslov: Perutnina Zalog, Kadrovska služba, Agrokombinarska 84, Ljubljana Polje. Rok za sprejemanje ponudb je 15 dni od dneva objave.

O izbiri bodo kandidati obveščeni najkasneje v 30 dneh po sprejemu sklepa o izbiri.

Industrija platnenih izdelkov
INDUPLATI JARŠE n.sol.sub.o.
Komisija za delovna razmerja

R A Z P I S U J E

induplati

- 1 štipendijo za šolanje na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo (tekstilno-tehnološka smer)
- 2 štipendiji za šolanje na Ekonomski fakulteti
- 3 štipendije za šolanje na Ekonomski srednji šoli.

Prošnje za dodelitev štipendije dostavite v kadrovski sektor delovne organizacije.

PAPIRNICI KOLIČEVO
UNIJA – PAPIR SERVIS

Odkupujemo vse vrste starega papirja:

- časopisni papir;
- ostale vrste papirja, stari arhivi;
- kartonski odpadki;
- papirne vreče (cement, apno, itd.);
- odpadne kartone iz valovite lepenke;
- vse vrste mešanih papirjev.

Papirni odpadki morajo biti brez plastike, smol in katrana.

Odkup se vrši vsak dan od 6. do 22. ure, izplačila pa od 6. do 14. ure.

ZDRAVSTVENI DOM DOMŽALE n.sol.o.
TOZD "SOZV Domžale", n.sub.o.
61230 Domžale, Titov trg 1

ponovno vabi k sodelovanju na podlagi sklepa delavskega sveta

– VODJA SLUŽBE ZA AKTIVNO ZDRAVSTVENO VARSTVO NA DOMU

Pogoj: višja šola ustrezne smeri, 3 leta delovnih izkušenj, moralnopolitične in etične lastnosti po družbenem dogovoru občine Domžale.

Pisne ponudbe z dokazili o izpolnjevanju razpisnih pogojev sprejema kadrovska služba ZD Domžale na naslov: ZDRAVSTVENI DOM DOMŽALE, 61230 Domžale, Titov trg 1, in sicer 20 dni od dneva objave.

TITAN

61240 KAMNIK
JUGOSLAVIJA

SPREJME VEČJE ŠTEVILO DELAVCEV – DELAVK
za nedoločen čas

za proizvodna dela v

TO Livarna z obdelavo „ENA“ in
TO Ključavnice in okovje „DVE“

Osebni dohodek od 5.900 do 8.400 dinarjev.

Vsi zainteresirani, ki imajo končano osemletko, odslužen vojaški rok, naj se zglasijo v kadrovsko-socialnem oddelku delovne organizacije, kjer bodo dobili podrobnejše informacije. Stanovanja ni.

CENTER SREDNJIH ŠOL
DOMŽALE

R A Z P I S U J E dela in naloge

HIŠNIKA za enoto Ekonomske šole Domžale

Pogoji:

KV ključavničar ali KV mizar ali KV vodovodni instalater, poskusna doba 45 dni.

Prijave oddajte v 15 dneh po razpisu v tajništvo Centra srednjih šol Domžale, Ljubljanska 105.

Dela in naloge se združujejo za nedoločen čas s polnim ali nepolnim delovnim časom.

OBVESTILO OBČANOM

Mikanje volne – predilnica ILIJA KOSTIČ Domžale, Ljubljanska 39, vam nudi po nizkih in konkurenčnih cenah naslednje materiale:

– prejo za ročno in strojno pletenje v različnih „fantazija barvah“;

– volnene elastične pasove za ženske in moške v vseh velikostih /proti boleznim ledvic in križa/;

– metrsko blago na kg za izdelavo lažjih moških in ženskih oblačil.

Se priporoča

ILIJA KOSTIČ.

O B Č A N I !

ELEKTROINSTALACIJE opravimo solidno in po konkurenčnih cenah. Možnost bančnega kredita.

Naročila: JANEZ URBANIJA, Škrjančevo 4, Radomlje.

ETA – ŽIVILSKA INDUSTRIJA
KAMNIK

potrebuje za opravljanje svoje dejavnosti

VEČJE ŠTEVILO DELAVK

Osebni dohodek od 5.000 do 6.000 din

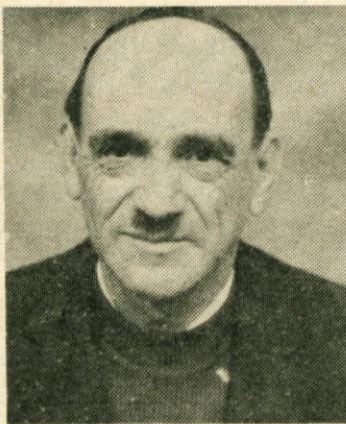
Vabimo tudi učence in dijake, da se udeležijo počitniškega dela v naši delovni organizaciji. Za opravljeno delo nudimo soliden zaslužek.

Vse zainteresirane vabimo, da se zglasijo v kadrovskem oddelku delovne organizacije, kjer dobijo tudi podrobnejše informacije.

IN MEMORIAM

ALOJZIJ RODE

FRANC JENKO

Na pokopališču na Homcu so se 23. junija domači, znanci in prijatelji poslovili od 68-letnega mizarskega mojstra Alojza Rodeta.

Pokojni Alojz se je rodil v kmečki družini na Rovih, se v težki mladosti, ko je ostal brez očeta, izučil za mizarja in si pozneje postavil dom in delavnico v Nožicah. V težkih časih vojne je pomagal z materialom pri gradnji bolnišnice Triglav. Po svoji naravi je bil tih in delaven, vendar ga je težka bolezen iztrgala iz kroga družine in prijateljev, ki so ga pospremili na njegovi zadnji poti.

Na pokopališču v Mengšu smo se 18. julija poslovili od Franca Jenka, 72-letnega čevljarja iz Preserij. Pokojni se je rodil na Selah pri Vodica, se izučil za čevljarja in kot pomočnik delal pri različnih mojstrih. Med vojno je živel v Sinkovem turnu in pomagal partizanom s popraviljem obutve in drugim materialom.

Na zadnji poti so ga pospremili številni znanci in prijatelji. Ostal bo mnogim v lepem spominu.

Franc Stegnar

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage mame, stare mame, prababice in praprababice

IVANKE VRHOVNIK

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so nam stali ob strani v težkih trenutkih. Zahvaljujemo se dr. Petru Cerarju za zdravniško pomoč in stanovalcem bloka V. Vlahoviča 1/d za izrečeno sožalje in denarno pomoč in vsem, ki so jo pospremili na njeni zadnji poti in ji darovali cvetje.

Vsem iskrena hvala!

Hčerka Tončka in ostalo sorodstvo.

ZAHVALA

Ob smrti naše drage mame

MARIJE CERAR

se zahvaljujemo vsem sosedom za pomoč, dr. Džuriču, zdravniku v Moravčah, ki ji je v težki bolezni lajšal bolečine, g. župniku iz Moravč za pogrebni obred, pevcem ter vsem ostalim, ki so ji darovali cvetje in se udeležili pogreba. Se enkrat vsem iskrena zahvala.

Žaljuči otroci.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše mame

MARIJE KOŽELJ

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem, sodelavcem in sodelavkam Slovenijales Radomlje za izrečeno sožalje, darovano cvetje, za drugo pomoč ter za spremstvo na njeni zadnji poti in vsem, ki ste darovali v dobrodelne namene.

Zahvaljujemo se tudi gospodu župniku in vsem, ki ste jo v času bolezni obiskali.

Njeni domači.

ZAHVALA

Ob boleči, mnogo prerani izgubi našega sina in brata

ŠARC ANDREJA

iz Mengša

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, ki so počastili njegov spomin, mu darovali cvetje in ga tako številno pospremili na njegovi zadnji poti in za vsa izrečena sožalja.

Zahvaljujemo se Mengeški godbi, pevcem ter duhovniku za poslovljni obred. Vsem še enkrat iskrena hvala!

Žaljuči vsi njegovi.

ZAHVALA

ob nepričakovani izgubi našega ljubljenega sina, brata in strica

DARKOTA PETERKA

iz Prikernice 6

Ob mnogo prerani izgubi našega Darkota se najlepše zahvaljujemo vsem sorodnikom, znancem in sosedom za izrečeno sožalje, darovano cvetje in druge namene. Posebno se zahvaljujemo gospodu župniku za opravljeni pogrebni obred.

Posebna zahvala dr. Džuriču in pevskemu društvu Moravče ter vsem tistim, ki ste ga v tako velikem številu spremljali na njegovi zadnji poti. Vsem še enkrat iskrena hvala.

Vsi njegovi.

ZAHVALA

Ob prerani izgubi našega dragega očeta in starega očeta

FERJANČIČ ALOJZA

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so nam stali ob strani, nam izrekli sožalje, mu darovali vence in cvetje, ter vsem, ki so ga spremljali na njegovi zadnji poti. Posebna zahvala govorniku, pevcem in g. župniku za poslovljni obred.

Žaljuči hčerki: Tonči in Magda z družinama

ZAHVALA

Ob izgubi našega dragega očeta in deda

VIDEMŠEK FRANCA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, znancem, prijateljem in sosedom za podarjeno cvetje in vsem, ki so darovali za cerkev namesto venca, hvala za izrečeno sožalje in spremstvo na njegovi zadnji poti. Se posebej se zahvaljujemo Gasilskemu društvu Loka in njihovemu predsedniku za poslovljne besede, Gasilskemu društvu Mengeš, Gasilskemu društvu Topole in Gasilskemu društvu Trzin ter družbenopolitični organizaciji ZZB NOV. Iskrena hvala tudi župniku za opravljeni poslovljni obred in pevcem.

Vsi njegovi.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše mame

KATARINE PETERC

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, ki ste počastili njen spomin, z nami sočustvovali in jo pospremili na njeni zadnji poti. Hvala vsem, ki ste darovali cvetje.

Posebno se zahvaljujemo KS Vrhpolje-Zalog za cvetje in govor tov. Cerarja, DU za prapor, dr. Cerarju za zdravniško pomoč in župniku iz Doba za pogrebni obred.

Se enkrat hvala vsem skupaj!

Družina Kovič in njeni domači.

OGLAS

POGREŠAMO mladega nemškega ovčarja „Nera“. Očividca ali najditelja vljudno naprošamo naj sporoči na telefon 721-714 — Domžale.

V SPOMIN

28. avgusta je minilo leto dni neizmerne bolečine, odkar nas je po težki in mučni boleznici za vedno in prezgodaj zapustil naš dragi in skrbni ati

FRANC RAVNIKAR

Ni dneva, da se te ne bi spominjali in občutili praznine, ki je nastala za teboj. Naš dom, ki si ga tako ljubil, je prazen. Za vsakega si našel vzpodbudno besedo. Tvoja volja do življenja je bila velika, toda kruta bolezen te je iztrgala iz našega objema. Ne moremo verjeti, da te ni več. Tvoj lik je živ in bo živel z nami, vendar tvoj tihi dom je nema priča, da te ni več. Nikoli te ne bomo pozabili, dragi ati. Zahvaljujemo se vsem prijateljem in znancem, ki se te spominjajo.

Tvoji najdražji.

V SPOMIN

5. septembra je minilo leto dni, ko smo se poslednjikrat poslovili od dobrega moža, očeta in starega očeta

FRANCA LEVCA

z Količevega

Naš dom je od takrat prazen in poln žalosti, ker te ni več med nami, ker si brez slovesa odšel, so v naših srcih ostale misli bolečine. Naše misli so s teboj in za vse tvoje dobre te bomo vedno hvaležni. Zahvaljujemo se vsem, ki ste nam pomagali in nam še sedaj lajšate bolečino in samoto. Ko obiskujemo tvoj dom, nosimo del tebe s seboj po poti življenja, ki pa je brez tebe tako prazno, vendar boš za vedno ostal z nami.

Vsi tvoji.

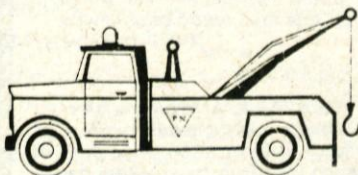
V SPOMIN

6. septembra mineva leto dni bolečine, odkar si za vedno odšla iz naše sredine in si nas zapustila draga mama

FRANČIŠKA PAVŠEK

Tvoj tihi dom je nema priča, da te ni več med nami. Odšla si za zmeraj. Našo ljubezen do tebe, draga mama, ti lahko izkazujemo samo s cvetjem. Naše solze te ne obude od večnega sna, niti naša bolečina, ki nam kluje v srcih. Ostala nam boš vedno v lepem spominu. Najlepša hvala vsem prijateljem in znancem, ki se te spominjajo.

Vsi tvoji.

Avtovlečno službo vršim na vseh relacijah NON-STOP

NOVAK Pavel
Tovarniška 27
Preserje, p. Radomlje
Tel. (061) 721-784

OGLAS

V varstvo vzamem dva otroka. Naslov v uredništvu glasila.

OGLAS

Mlad zakonski par z majhnim otrokom išče stanovanje na območju Domžal za dobo 18 mesecev.

Ponudbe pod šifro SPB 1 - 1981.

OGLAS

Učitelj telesne vzgoje - samski - išče sobo ali garsonjero od septembra 1980 do junija 1981 v Domžalah ali okolici. Nudim predplačilo 2,5 milijona SD ali po dogovoru.

Ponudbe oddajte v uredništvu glasila.

ČIGAVO JE?

Še v mesecu aprilu so v kletu Župančičeve 6 v Domžalah našli pri osumljencu, ki je tam prenočeval računalnik, ki je bil ukraden iz parkirane osebnega avtomobila svetlejšje barve Zastava 101 pred blokom na Ljubljanski 101.

Prav tako izhajajo iz kaznivih dejanj ostali predmeti na sliki, za katere lastniki niso znani. Vsi, ki na sliki prepoznate svojo lastnino, se oglasite na postaji PM v Domžalah.

Alpinistični odsek PD Domžale tudi letos prireja alpinistično šolo. Vabimo vse, ki jih zanima plezanje, vzponi v gorah pozimi, turno smučanje, pa tudi tiste, ki bi radi izpopolnili svoje osnovno planinsko znanje.

Začetek alpinistične šole bo 2. oktobra 1980. Prijavite se lahko vsak četrtek od 19.30 do 20.30 ure v prostorih PD Domžale na Krakovski 26.

Težave s osvetlitvijo:

KDAJ SE (JIM) BO POSVETILO?

Ja, veste, dragi bralci, zadnjič smo pa imeli celega hudiča, pravo smolo. Kaj? boste rekli. I, kaj, vse sveče so nam ugasnile in zlepa jih nismo mogli prižgati. Tako je veter vlek, pa še kakšna kaplja dežja je bila vmes. In tako, bilo skoro vso noč čisto temno kot v starih dobrih časih.

Ponoči naj bo vendar tema, boste rekli, da ljudje lahko spijo. Že, že. Toda to ne gre za slavno škrjansko cesto, tu naj bi bilo ponoči le svetlo, se van ne zdi?

Več kot dvajset let „se“ obljublja in obljublja, da bo ta zelo prometna cesta končno le osvetljena. Ker pa iz vsega tega ni bilo nič, smo se krajani...

Ker iz teh večno ponavljajočih se obljub ni bilo nič, smo se krajani odločili, da ob cesti postavimo sveče, čisto navadne kranjske sveče. Bolj kot nič, pa še romantično povrhu (kot na Kitajskem). Rekli boste - idila za nočne zaljubljenca. Kje pa? Ko se ponoči radomeljski diskovci vračajo, jih zlepa ni konca. Okrog desetih zvečer na tej cesti vse mrgoli. Pešci, kolesarji, mopedisti, motoristi, avtomobili, avtobusi, pa še kakšen zamujeni tovornjak. Vsi ti štirikolesniki, ti jo pa šibajo! Miličniki bi vsako lahko nakasirali kakšnega pol milijončka, ker večina teh „motoriziranih homo(non)-sapiensov“ omejitve 40 km sploh ne upošteva.

Da se čez dan na tej cesti brez pločnikov vrstni okrog 40 avtobusov, nad 1000 osebnih avtomobilov, 100 tovornjakov, 150 traktorjev, nad 300 motoristov in mopedistov, na stotine kolesarjev in pešcev, da o šolarjih sploh ne govorimo, ne to ne spada sem. Ali pa zadnja radomeljska svetilka tam na ovinku. Saj kar zardeva (berirjavi), ker po mnenju ljudi ne more svetiti čez vso zavito škrjansko cesto tja do osvetljene Papirnice Količevo. In še to, ko smo ravno pri Količevem. Zadnje čase KS Vir kar malo snubi. Mogoče želi, da bi se Škrjančani iz radomeljske krajevne skupnosti priključili k virski.

Telefonsko razdelilno postajo so že postavili na Škrjančevem. Tako dva Škrjančana po radomeljskem nedokončanem - že imata - virski telefon. Poglej, pogledj, pa se mi je posvetilo (ob svečah seveda)! Telefon je že v vasi. Zdajle pa čez celotno staro Količevo postavljajo novo cestno razsvetljavo. Verjetno jo nameravajo potegniti tudi na Škrjančevu. Ja, ja, bo kar štimalo. Predvsem zaradi tegale: Novi del Papirnice Količevo, to je komplet KS 3 stoji na Škrjančevem. Virska krajevna skupnost pa trdi, da vsa Papirnica spada pod Vir. Vidiš, vidiš, pa smo skupaj. Prvo telefon, drugo bo razsvetljava in tretje, Škrjančevu naj bi padlo pod KS Vir... Sapralot, kam me je zapeljalo, k samim dnevnim zadevčicam. Torej nazaj v noč, ker bistvo tega spisa so naše sveče!

Veste so problemi, kot pri vsaki novotariji, ali če nekaj starinskega zmoderniziraš. Kot že omenjeno, zadnjič nam je vse sveče pogasil veter. Težave pa so vsakokrat, ko kdo z avtomobilom preveč podi. Med hišami piš večino sveč upihne, pa tudi na prostem malokatera vzdrži. En sam dežurni zlepa ne zmore vsega dela. Potem pa tisto zburjanje sredi noči! Prostovoljno nihče ne gre rad pomagat. Pozitivna stran tega početja pa je, da bi po številu ugasnjenih sveč lahko po staroslovansko ugotavljali hitrost vožnje avtomobilov. Mogoče se bo ob splošnem varčevanju za ta polpatent pozanimala prometna milica.

Nekateri sploh pripominjajo: „Ali ste za to novotarijo dali narediti kakšno študijo?“ Ja komu naj jo pa damo, vremenoslovcem, komunalcem ali prometnikom? Vetroslavce, ki bi najbolj prišli do izraza, jih pa ni. Ni ga, ki bi se res vsestransko spoznal, kdaj bo vlekla moravska, kdaj palovška burja, kdaj jug ali sever ali pa severozahodni butovec. No, bo že kdo kaj pogruntal. Zaenkrat bi bilo najbolje na sveče namestiti vrtljive ščitnike, da od smeri vetra ne bi bilo tako odvisno. Pridite pogledat, toda skozi vas ne vozite prehitro, ker boste upihnilli preveč sveč, ali pa ne boste nič videli.

Samo še tole. Zadnjič je konvoj ljubljansko-radomeljskih diskovcev trdil, da jih je na Škrjančevem zaradi pregostega prometa preletaval helikopter. Pa ni bilo nič res. Najbrž so ga imeli malo pod kapo. Letal je samo netopir.

Vetrček

slamnice iz slamnika

servis za radovedne občane

Ljubljanska banka, podružnica Mengeš vsem cenjenim strankam sporoča, da se je v njihove vrste vrnila spet dobra volja, odkar so začeli krajanji ponovno polagati marke.

to ni res, saj je nek hišni svet – naslov naj bo zaenkrat še skrivnost – imel lani celo en sestanek, na katerem je bila poleg predsednika prisotna tudi njegova žena.

MENGEŠKE RAZGLEDNICE

Kot posebno zanimivost bi tujcem lahko pokazali tudi zdajšnjega raznašalca Dela. Delo včasih prinese ob sedmih zjutraj, naslednji dan ob šestih zvečer, potem ga tri dni ne prinese, četrti dan pa vrže sveženj starih izvodov pod kap. Raznašalec bi bil prav gotovo odličen žongler v cirkusu ali čarovnik brez primere, ki prestavlja čas, kot se mu zljubi.

MALI OGLASI

Krajanji Loke naprošajo tistega očividca ali očitvidca, ki so videli izvajalce del na novem mostu, da se proti visoki nagradi javijo na Komunalni skupnosti v Domžalah. Izvajalci so namreč na hitro zabetonirali temelje mostu, potem pa pobegnili neznanokam. Sumijo, da so s sabo odnesli tako načrte mostu kot gradbeni material, pustili pa le skice za obvoz po Loki, ki bodo veljale več let.

Preklicujem natolcavanja, da za bodočih sto stanovanj v novem bloku na Zavrteh ni znanega kupca. Kupec je v bistvu znani neznanec, prihajajoč kot doslej. Tine Podsmrkar, Cesta na puf 13.

Za majhno odškodnino Osnovna šola Matija Blejca–Matevža odstopi bivše vrtnarije pred šolo. Grede šola zamenja tudi za okrasne rastline, končnice ali šopke za okrasitev zunanosti ali notranosti.

Opozorilo. Vsi tisti krajanji, ki so doslej metali v vodnjake mačke in pse, naj nemudoma prekinejo s tem početjem, ker bodo vodnjaki v kratkem spet dobrodošli za pitno vodo, posebno pa ob SLO. Mačke in pse raje prodajte mesarjem, ki jim zmanjkuje teletine.

V nedeljo sem videl na Dobenu, kako trenirajo motokros, zato vse poslušalce prosim, če mi po znani ceni prodajo kakšen večji motor, da bi se jaz – tako kot veliko mladeničev – vozil kar doma, po mengeških zelenicah. Za nagrado vas hodim ponoči buditi in smrdet pod vaše okno.

Prodamo grad v Jablah. Cenjenemu ponudniku sporočamo, da živi v gradu 14 družin, od teh jih kar osem plačuje stanarino, druga posebnost pa so naravni tuši s strehe. Izključna cena je petdeset milijonov, seveda pa se morate obvezati, da boste grad za silo obnovili. Obnova ne bi stala več kot tri milijarde starih dinarjev.

POROČILA

Iz dobro poučenih krogov smo izvedeli, da v mengeškem glinokopu ne bodo naredili centralnega smetišča za domžalsko občino, ker druge krajevne skupnosti nočejo tako močno obogatiti mengeško krajevno skupnost. Iz zadnjih podatkov je namreč razvidno, da so sekundarne surovine največje bogastvo. Predvidevajo, da bi načrte uredili tako, kot doslej – brez vednosti Mengšanov.

Turistično olepševalno društvo je na svojem sestanku predlagalo, da nagradijo tiste javne zgradbe, kjer imajo v betonskih cvetličnjakih posebno uspele primerke kopriv in drugih okrasnih rastlin. Kot kaže, se bosta za prvo mesto potegovali KS, Kovinotehna in samopostrežna trgovina Napredek–Rašica v Mengšu.

Danes dopoldne smo izvedeli, da se misli združiti domžalski in mengeški Dom počitka. Skupnost za socialno varstvo Domžale je zopet pravilno zastavilo novo pot, saj niti po naključju ni o tem obvestila KS in DPO v Mengšu. Združitev obeh domov počitka so nekateri gojenci razumeli tako, da so že v prvi fazi napovedali pet mešanih porok.

V zadnjih mesecih so se razširile nepotrjene govorice, da hišni sveti v Mengšu ne delujejo. Ugotovili so, da

Zemljiška skupnost je na včerajšnji seji ugotovila, da je jama ob cesti proti Vodiciam na lepem postala problematična. Ko so nekateri zahtevali, da bi se jama zasula, je Zemljiška skupnost – po 35 letih molčanja – pojasnila, da se ne sme posegati v kmetijske površine, saj je potrebno obdelovalno zemljo skrbno čuvati.

MENGEŠKI KOMPLEKS

ONA: Ali veš, kaj je to, če na primer v Mengšu dobro pripravijo akcijo Nič nas ne sme presenetiti, potem pa v Domžalah rečejo, da o tem bolje, da se ne piše preveč, ker v Domžalah akcije skorajda niso imeli?

ON: Vem, o vem. To je tako imenovani mengeški kompleks.

ONA: Ali veš, kaj pomeni to, če pripravijo v Mengšu lepo proslavo, recimo ob 1. maju, Dnevu republike, Dnevu mrtvih, v Domžalah pa tega nočejo slišati, češ, kaj bi se Mengšani bahali s polnimi dvoranami?

ON: Vem, to je stari mengeški kompleks.

ONA: Ali veš, da bo denar ostal v Domžalah, če Mengšani ne bodo še letos pripravila zemljišča za otroški vrtec, potem pa bodo Mengšani spet godrnjali?

ON: Uh, poznam jih: To je stari mengeški kompleks.

ONA: Ali veš, da se zaenkrat raje gradi v Domžalah priključek k zdravstvenemu domu kot v Mengšu zdravstvena postaja in da večina Mengšanov nekaj natolcuje, da ima center spet prednost pred bazo.

ONA: Hja, mengeški kompleks pač.

ONA: Ali veš, da Mengšani plačujejo prispevek za zaklonske, ki naj bi ga gradili v Domžalah, čeprav so pod mengeškim hribom boljši pogoji?

ONA: Eh, mengeški kompleks pač. Če pa bi bili Mengšani bolj pametni, bi lahko sprevideli, da jih – recimo ob bombardiranju – nikdar ne more zadeti v Mengšu, ko bodo čez polje bežali v Domžale. Toda zdí se mi, da zaradi mengeška kompleksa sploh ne bodo bežali.

Počasi bi morali misliti na razkazovanje načrtov za obvoznico. Po zdajšnjih izračunih naj bi stala šest starih milijard, ko pa bo prišlo do realizacije, bo vmes prav gotovo še nekaj devalvacij, inflacij in drugih...acij v minus, tako da bo prvi načrt prava risana šala. Nekateri predlagajo, da bi bila cenejša obvoznica po zraku, ker bo tudi ta še dolgo vrsto let obvisela v zraku.

Kdor si želi naučiti prahu in ropota, potem naj se oglasi vsak dan od jutranjih ur do trde noči na Zavrteh. Ko so nekateri posamezniki nesmiselno predlagali, da bi cesto asfaltirali, prodira zdrava pamet, ki pravi, da je potrebno narediti še večje jame na cesti, ker bodo le tako lahko šoferji zmanjšali hitrost z 90 na uro na skromnih 80.

Kmalu bo posebna zanimivost tudi mengeška šola, ki v tem samoprispevku ne pridobi ničesar, razen kupa otrok, ki pa niso iz samoprispevka. Zlobneži govorijo, da drugod prihajajo na celodnevno šolo, v Mengšu pa imamo še dvoizmenski pouk. To sploh ne drži: V kratkem bo pouk troizmenski, kar pomeni, da bo šola tako rekoč celodnevna.

Hidrotehnik, ki je bil izvajalec del pri ureditvi razbremenilnika Pšate, je obljubil tistemu, ki bo lahko pokosil nanovo posejano travo veliko nagrado – deset kubikov debelega kamenja, ki je ostal po pomoti med travo.

Cenjene stranke obveščamo, da čistimo tudi preproge, tekače in tapison ter vsa usnjena oblačila iz velurja, semiša in gladkega usnja.

Čistimo strokovno in hitro. Cene konkurenčne!

Usluge čiščenja vršimo v kemični čistilnici na Rodici (bivša železniška postaja), sprejemnico pa imamo tudi v Domžalah, Ljubljanska cesta 84 na dvorišču.

Se priporočamo!

Kemična ekspresna čistilnica
J. ZOREC
Domžale – Rodica

popravila, čiščenje, mazanje vseh vrst

šivalnih strojev

tine klančar

od 15^h–18^h vsak dan
razen sobote

vir - čufarjeva 6
DOMŽALE